

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Schneider, Korteks, Telateks, Sertur plastik ve Avclar belediye işçilerinden, İstanbul, Bursa, Manisa'daki işyerlerinden ve şantiyelerden, Zonguldak madenlerinden, Tuzla tersanelerden Antalya'dan turizm işçilerinden ve kamu emekçilerinden haberler...

sayfa 4-5

KRİZİ YARATAN BEDELİNİ ÖDESİN!

Operasyon yok, sınıf kavgası var!

Kriz "geliyorum" dedi. Gazetemizin sayfalarında bunu defaatle söyledik, uyardık. İşçi sınıfını, sendikaları, solu hazırlık yapmaya çağırdık. Sermaye gelen krize hazırlığını mümkün mertebe yaptı.

Zorunlu Bireysel Emeklilik Soygunu ve Varlık Fonu ile kaynakları halktan alıp sermayeye aktaracak düzenlemeler çoktan yapıldı. Sırada kriz döneminde işçiyi maliyetsizce işten atıp şirketin kârlılığını korumak için kıdem tazminatının da kaldırılıp fona devredilmesi var. Bunun altyapısını da kiralık işçilik yasasıyla oluşturdular. İşten atılanlar

özel istihdam bürolarının eline düşecek. Bu işçi simsarları aracılığıyla emek gücü piyasasında, işçiyi işçiyeye kırdırarak ücretleri iyice aşağı çekecekler.

İşçinin emekçinin döviz yok ama dövizdeki tirmanış onu doğrudan etkiliyor. İthal ürünler otomatik olarak pahalılaşıyor. Akaryakıtta zam geliyor. Oradan da yerli yabancı tüm ürünlerin fiyatları artış eğilimine giriyor. Hükümet asgari ücreti açlık sınırının üstüne taşımakta ayak direrken aynı sebebi, ekonomideki dalgalanmaları gerekçe gösteriyor. Realitelere uygun hareket etmek gerek diyor. Oysa işçinin realitesiyle patronunki birbirine taban

tabana zıt. Sermaye, hükümeti kullanarak istediklerini yaptırıyor. İşçinin emekçinin çıkarlarını koruyabilmesi ve krizin faturasını ödememesi içinse örgütlenmesi ve kendi bağımsız siyasetini oluşturması gerekiyor.

İktidar krizin siyasi faturası kendisine kesilecek diye korkuyor. Bunun için faiz lobisi, dış operasyon gibi komplo teorilerine başvuruyor. Hepsisi yalan. Krizi yaratan kârı, insan ihtiyaçları için üretimin önüne koyan kapitalist sistemdir. AKP iktidarı, uyguladığı liberal ekonomik programla ve bilhassa özelleştirmelerle devletin ekonomideki etkisini adeta sıfırladı, piyasanın anarşik yapı-

sını körükledi. Kumarhane kapitalizminde yıllarca düşüş atarken keyfi yerindeydi. Şimdi zarlar hep yek gelmeye başladığında hile var diye bağırırmaya başladılar.

Hile, komplo, operasyon falan yok. Sınıf kavgası var. Patronlar ve işçi sınıfı arasında. Hem de dışı dış bir kavga. Patronlar kârdan zarar etmemek için işçiyi emekçiyi açlığa mahkûm etmekten çekinmeyecekler. Bu adaletsizliğe isyan edenleri de iktidar eliyle faiz lobisinin oyununa gelmekle, dış güçlerin maşası olmakla suçlayacaklar. İşçinin insanca yaşayacak ücret yoksa, üretim de yok deme hakkını elinden almak isteyecekler. Daha

önce yaptıkları gibi grevleri yasaklayıp milli güvenliği gerekçe gösterecekler. Bunların hepsi sermayenin işçilere karşı verdiği sınıf kavgasının birer aracından ibaret. İşçi sınıfı bunu görmeli ve kendi mücadele araçlarına sıkı sıkıya sarılmalı. 2015 yılının fiili metal grevleri gideceğimiz yolu önceden çizmiştir. Krizi yaratan yerlisiyle, yabancıyla sermayedir. Bedelini de onlar ödemelidir. Emeğimizi sömürüp bize açlığı reva görenlere, kıdem tazminatı başta olmak üzere kazanılmış haklarımıza göz dikenlere vereceğimiz cevap sendikal ve siyasal olarak örgütlenmektir, işgaldir, grevdir, direniştir.

Gayrimeşru, yasadışı ve işçi düşmanı OHAL rejimi

6

Fırat kapanından nasıl çıkılır?

8

20 bini aşkın işçi Marksizmin bayrağı altında

11

Devrimci Marksizm dergisinin 10. yılında konferans

16

Metal fabrikalarından haberler

Mücadele yükseliyor!

2015'te yarım kalanları 2017'de tamamlamak gerek!

2015 yılının Mayıs-Haziran aylarında metal fabrikalarında büyük fiili grevler yaşandı. Geçen zaman zarfında mücadeleler sönmüş değil. Biz o zamandan beri "Sırada 2017 var!" diyoruz. Emekçiler daha şimdiden 2017'yi mücadelelerle karşıyor. Emekçilerin bu kararlılıkları bize 2017 yılının emeğin ve mücadelenin yılı olacağını gösteriyor.

2015 yılı metal işçileri açısından mücadelelerle dolu bir yıl oldu. 2015'te Birleşik Metal-İş'e üye işçilerin çalıştığı MESS'e (Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası) bağlı fabrikalarda Ocak ayında başlayan grev Bakanlar Kurulu tarafından erteleme adı altında fiilen yasaklanmıştı. Birleşik Metal-İş'e üye işçilerin grevi sırasında Schneider Elektrik, Alstom gibi fabrikaların patronları MESS'ten ayrılma kararı aldı ve ardından yeni bir işveren sendikası olan EMİS'i (Elektromekanik Metal İşverenleri Sendikası) kurdu.

2015'in Mayıs ve Haziran ayları ise Türk Metal'e üye işçilerin Türk Metal'den ayrılıp başka sendikalara geçmek için verdiği mücadeleye sahne oldu. Renault, Mako, Coşkunöz ve Tofaş işçilerinin sarı sendikadan kurtulmak için başlattığı mücadele kısa bir sürede Türk Metal'in örgütlü olduğu birçok fabrikaya yayıldı. Türk Metal'den kitlesel istifalar oldu, işçiler Birleşik Metal-İş, Çelik-İş gibi sendikalara üye olarak mücadeleye devam ettiler.

EMİS'e bağlı fabrikalarda 2017'nin ayak sesleri

2016 yılının sonlarına yaklaşırken Schneider Elektrik, Schneider Enerji, ABB ve General Elektrik fabrikalarında görüşmeler yaklaşık iki

ay devam etti. Ancak EMİS, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın sunduğu 83 maddenin 49'unu kabul etmeyerek anlaşmazlığa sebep oldu. Sürecin bu şekilde tıkanmasından itibaren EMİS'e üye fabrikalardaki Birleşik Metal-İş üyesi işçiler bir saatlik iş bırakma ile birlikte başka eylemler de yaparak kararlılıklarını gösteriyorlar. İşçiler EMİS'e karşı mücadelede haftalardır çok iyi sınavlar veriyorlar. Fabrikaların içinde yapılan eylemlere, organize sanayi bölgesinde yapılan yürüyüşlere fabrikalarda çalışan hemen hemen bütün işçiler katılıyor. İşçiler EMİS üyesi diğer fabrikalardaki emekçilerin haklarını da savunuyor. İstanbul Sancaktepe'deki Günsan fabrikasında işçilerin işten çıkarılmasına karşı, diğer EMİS fabrikalarında çalışan işçilerin örgütlen-

diği dayanışma eylemleri bunun en açık örneklerinden.

EMİS'i dağıtana kadar mücadeleye devam

Birleşik Metal-İş'e üye işçiler sendikasının masaya götürdüğü toplu iş sözleşmesini sahipleniyorlar. Sözleşmeden bir adım geri atmayacaklarını söylüyorlar. Ancak işçilerin tek istedikleri EMİS'in toplu iş sözleşmesi maddelerini kabul etmesi değil. İşçiler fabrikalarında EMİS'i istemiyorlar. Verdikleri mücadelenin bu kadar zorlu geçmesinin nedeninin patronların EMİS çatısı altında örgütlü bir şekilde davranması olduğunu bilen işçilerin hedefinde EMİS'in dağıtılması, fabrikalardan sökülüp atılması var.

İşçiler EMİS'in, bu kararlılıktan korktuğunun farkındalar. Bu bilincin verdiği cesaretle EMİS'in üzerine çok daha güçlü gidiyorlar. İşçilerin mücadelesini kırmak isteyen EMİS, eylemleri ve sendikanın yayınladığı basın bültenlerini hedef alan bir açıklama yaptı. Ancak amacına ulaşamadı. İşçiler açıklamadan sonra değil kırılıp dağılmak, mücadelelerine daha da sıkı bağlandılar. EMİS'in bu hamlesi işçilerin mücadelesinin hızlanmasını sağladı.

2017 emeğin yılı olacak

Aralık ayının ilk haftasında Birleşik Metal-İş tarafından fabrikalara grev kararı asılması bekleniyor. Grev kararının asılmasının ardından işçiler eylemlerine devam ederken 60 günlük resmi sürenin dolması

beklenecek.

Büyük ihtimalle 2017 yılına Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin EMİS'e karşı vereceği mücadelenin grev ve dönüşmesi ile gireceğiz. ABB, Schneider, Günsan ve General Elektrik işçileri, gelecek grevin izleyeceği yolu son bir ayda net bir şekilde çizdiler. EMİS fabrikalarında başlayacak grev tam katılımlı iş durdurma ile güçlü bir grev olacak.

EMİS mücadelesi ile başlayacak 2017 yılı başka metal fabrikalarından işçilerin vereceği mücadeleler ile 2015 yılını aşan bir hareket yaratabilir. Ancak bu sefer Renault'su, Tofaş'ı, Schneider'i, ABB'si, Günsan'ı ile deneyimli bir işçi kitlesi patronların karşısına çıkacak. Türk Metal'i fabrikalarından kovmak Renault, Tofaş gibi fabrikaların gücü, MESS'i alt ederek EMİS'i hedefine alan Schneider, ABB, General Elektrik, Günsan'la birleşirse sadece MESS, EMİS değil bütün metal patronları zora girecek.

2015 grevlerle dolu bir mücadele deneyiminin yılıydı, 2017 ise yeni ve daha büyük mücadelelerin yılı olacak. 2015'te eksik kalanları 2017'de tamamlamak gerekiyor. Bu yıl verilecek mücadeleler ile MESS de, EMİS de dağıtılabilir, sarı sendika Türk Metal de fabrikalardan silinebilir.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Türk Metal'e değil, kendine, mücadelemine güven!

2016 yılının son ayına girilirken üretim rekorları kırmaya devam ediyoruz. Ancak performans düşüklüğü sebebiyle işten çıkartmalar devam ediyor. Bunun önüne bir türlü geçilemiyor. Çünkü bu durum Türk Metal'in de işine geliyor. Daha önce Türk Metalli olup işten çıkartılan arkadaşlarımız haklarını aramak için sendikalarına gittiklerinde dava açılması konusunda dahi olumsuz yanıt aldılar. Çelik-İş'e bağlı işçiler ise işe iade davası açtılar.

Türk Metal sendikasının nasıl bir sendika olduğunu anlamak için illa işten atılmaya gerek yok. Yıllarca köle gibi çalış, aidaat öde, karşılığında sendika hiçbir kazanım elde etmesin. Etmediği gibi, bir amirin performans düşüklüğü vermesinden dolayı işinden ol ve yine hakkını ararken yanında olmasınlar.

İşten çıkarılan Türk Metalli arkadaşlarımız daha önce Çelik-İş'e üye olup, "bize geçerseniz işinizden olmazsınız" diye kandırılan ve Türk Metal'e üye olan kişiler.

İşin ilginç bu arkadaşlarımıza çıkarıldıktan sonra kendi sendikaları değil, Çelik-İş destek oluyor ve işe iade davası açıyor. Yarı yolda bırakıp gitseler de arkadaşlarımızı emekçi olduklarından, aynı çarkın içinde beraber döndüğümüzden hoş karşılıyoruz.

Eskiden Türk Metal temsilcilerinin yaydığı "yılsonu kıyım olacak", "işten atılmalar olacak"

gibi sözleri artık amirlerden duyuyoruz toplantılarda. "Ona göre dikkat edin, devamsızlık yapmayın" gibi cümlelerin altında aslında Türk Metal'e geçin demek istediklerini anlıyoruz. Bu yaşananlar diğer arkadaşlarımıza ders olur umarım. Türk Metal'in kurtuluş olmadığını ve olmayacağını biliyoruz. Tek kurtuluşumuz birlikte mücadele vermek.

Bursa'dan bir kablo işçisi

Çalışma koşullarımızı düzeltmek için mücadele etmeliyiz

Merhaba, ben Bursa Hasanağa Organize Sanayi'de elektrik kablosu üreten bir fabrikada çalışıyorum. Fabrikada Bosch, Fabra, Fompak vb gibi birçok büyük firmaya elektrik kablosu üretiyoruz. İki vardiyalı sistemde on saat çalışıyoruz, üstelik hafta içleri en az iki gün dört saat zorunlu mesaiye

kalarak günlük on dört saat çalışmış oluyoruz. Fabrikada hafta sonları tatil ancak cumartesi günleri mesaiye kalmaya zorluyorlar. Bu çalışma koşullarında ne gündüzümüz belli ne de gecemiz, maaşlarımız ise açlık sınırının altında. Birlik olmazsak, mücadele etmezsek daha çok eziliriz.

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Renault'dan bir işçi

IndustriALL Küresel Sendikası'ndan Oyak Renault işçilerine destek

Üyesi olduğumuz Birleşik Metal Sendikası'nın, 5 Mayıs Şubesi'nde Kasım ayının sonunda düzenlediği etkinliğe katıldık. Dünya genelinde 140 ülkede tüm imalat sektöründe 50 milyon işçiyi temsil eden IndustriALL Küresel Sendikası'nın katıldığı bu etkinlikte Renault'daki sendikal mücadele masaya yatırıldı, IndustriALL Küresel Sendikası bize kendi anlaşmalarını anlattı, bizden de fabrika içindeki durumla ilgili bilgi aldı. IndustriALL Küresel Sendikası, farklı sektörlerden birçok çokuluslu şirketle Küresel Çerçeve Anlaşması olduğunu, bu anlaşmaların çoğunluğunun otomotiv sektöründe yoğunlaştığını ve Renault'nun da bu şirketlerden biri olduğunu belirtti. Anlaşmada örgütlenme özgürlüğünü tanıma, işçilerin kendi sendikasını tercih etme, toplu iş sözleşmesi ve temel insan haklarına saygı gösterilmesi gibi konuların yer aldığını kaydeden yetkililer, Renault firmasıyla aralarındaki anlaşmada herkesin kendi sendikasını seçme özgürlüğünün açıkça korunduğunu belirtti.

Renault Fransa yönetimiyle yaptıkları toplantıların sonuçlarını aktaran IndustriALL yetkilileri, en son Kasım sonunda Renault Ge-

nel Merkezi yöneticileriyle, OYAK Renault'da yaşananlara dair bir toplantı yaptıklarını, bu toplantıda Renault yetkililerinin kendilerine, herkesin sendikal tercihlerinde özgür olduğunu, kimsenin sendikal tercihleri nedeniyle işten çıkarılmayacağını söylediğini ancak kendilerinin durumunun bunun tam tersi olduğunu bildiklerini söyledi.

Etkinlikte daha sonra söz alan işçi arkadaşlar Oyak Renault yönetimi ve Türk Metal Sendikası tarafından yapılan baskılardan ve tehditlerden bahsettiler. Yetkililer ise Renault işçilerinin ifadelerinin, içerideki baskıların açıkça ortaya koyduğunu söyledi. Döndükten sonra Renault'un genel merkezini arayacaklarını ve oradaki muhataplarına Bursa'da yaşanan so-

runları ileteceklerini aktararak, şirkete bir hafta süre vereceklerini ve bu süre içinde fabrikada tüm işçilere açıkça herkesin sendikal tercihinde özgür olduklarını duyurmazlarsa tüm üye sendikalarıyla beraber, Renault'ya karşı kamuya açık bir kampanyaya başlayacaklarını söyledi. IndustriALL Küresel Sendikası ile şirket arasında imzalanan Küresel Çerçeve Anlaşması'nın iptali için de gerekli çalışmaları yapacaklarını belirterek aralarında Fransa'da şirket aleyhine dava açmak da dahil bir dizi faaliyete girişeceklerini duyurdu. Bizim açımızdan başka ülkelerdeki işçilerle dayanışma içinde olmak son derece önemli. Bu dayanışmayı büyüterek haklarımızı ve sendikal özgürlükleri sonuna kadar savunacağız.

Manisa Orta Ölçekli Sanayi Bölgesi'nden bir metal işçisi

Bizler bir araya gelirse işçilerin ülkesini kurabiliriz Gelin önce partimizi daha sonra işçilerin iktidarını beraber kuralım!

Ben Manisa Orta Ölçekli Sanayi Bölgesi'nden bir metal işçisiyim. Her fabrikada, her işletmede olduğu gibi çalıştığım fabrikada da sahtekâr, işgüzar, paranın kulu olmuş bir patronla karşı karşıyayız. O da yetmezmiş gibi onların üretim eğittikleri beki köpekleri de var tabii. Onu da geçelim, işçilerin içine yerleştirdikleri korku da bizim karşımızda, sömürü sistemi tam gaz yıllardır işlediği gibi burada da işlemeye devam ediyor. Daha işe başlamadan, üretime adımımızı atmadan sahtekârlıklarını önümüze koydular. Sözleşmeyi ve orada yer alan enteresan maddelerin bazılarını okuyabilmiştim. Aklımda en çarpıcı olanı kaldı; maaşların ve mesailerin sadece asgari ücret kısmı bankaya yatırılır, geri kalanı elden ödenir, usulen itiraz edilemez. Güldüm ve bu sözleşmeyi bana uzatan sekreter o gün bu gündür beni göz hapsinde tutuyor. O güne kadar o sahtekârlığı fark eden olmamış galiba. Bunu da geçelim mesai dendiğinde "kalır mısın?, şu bu" yok. Patron bekçisi yanına gelir, senin kafanı çevirmeni

bile beklemeden mesaiye kalacağın saati söyler ve çekip gider. Çünkü o bir zamanlar işçi olmamıştır, aynı yolda o yürümemiştir. O paranın uşağı nasıl olunur onu öğrenmiştir. Onu da geçelim kamera sistemi iş güvenliği içindir. Sadece patronların telefonlarında değil, patronun uşaklarının, bekçilerinin de telefonunda bağlantı var ve fabrikada olmadıklarında o kameralar onların gözü. Herhangi bir aksaklık gördüklerinde telefon açıp hesap soruyorlar. Tamamen psikolojik baskı, mobbing uygulanmakta. İşçilerin dünyadan haberi yok. Bel fitiği olmuş hâlâ 30 kilo ağırlığın altına giriyor.

İşçilerin şikâyeti çok ama çözümünü bilmiyorlar. Bir araya gelmemek için o kadar çok sebepleri var ki, dünya kadar. Kimi Türk, kimi Kürt, kimi Alevi, kimi Sünni, kimi fenerli, kimi cimbomlu... Eften püften çok büyük sebepleri var yani. Ama çözümünü biz biliriz. Bu sömürü sistemi böyle geldi böyle gitmeyecek. Biz buna dur diyecek, bütün haklarımızı söke söke alacağız. İşçilerin iş güvencesi yok. Çün-

kü bizim aşımız, ekmeğimiz patron denen sülüğün ağzından çıkacak bir kelimeye bağlıdır. Bu yüzden işçiler arasında öyle bir rekabet vardır ki herkes birbirinin bir fazlası olmaya çalışır. "Biraz fazla üretiyim ki atmasınlar, atılan ben olmayayım" diye diye günde istenen sayı 400 olmuş ve o bel fitiğiyle üstünden günde 400 tane 30 kilo geçiyor ama gıky çıkmıyor. Çünkü bakması gereken çocukları, bir ailesi var, çalışmak zorunda. İşçi kardeşlerim gelin bir araya gelelim. Aramızdaki farkları patronlara karşı bir birlik sebebi olarak kullanalım. Kendimizi ezdirmeye yelim. Bu kadar rezalete katlanmak zorunda değiliz. Kimsenin bizleri itip kakmaya hakkı yok. Bunun bilincinde olalım. Bir araya gelirse, örgütlenirse bizi kimse ezemez, hiçbir kuvvet durduramaz. Bizler bir araya gelirse işçilerin ülkesini kurabiliriz. İşte işçilerin ülkesini kurmak için Devrimci İşçi Partisi var. Gelin önce partimizi daha sonra işçilerin iktidarını beraber kuralım! Yaşasın işçi kardeşliği, Yaşasın Devrimci İşçi Partisi!

Manisa Schneider'den bir işçi

MESS'i yıktık EMİS'i dağıtacağız!

Merhaba arkadaşlar, ben Manisa Schneider fabrikasında çalışan bir işçiyim. Schneider fabrikasında Birleşik Metal-İş örgütü. Hepimiz sendikaya üye olduk ve mücadele veriyoruz. Biz örgütlüyüz ama patronlar da örgütlü. Schneider patronu başka birkaç fabrikanın patronu ile beraber EMİS (Elektromekanik Metal İşverenleri Sendikası) diye bir sendikaya üye. Schneider patronu daha önce MESS'e üyeydi. Bizim verdiğimiz mücadele sonucunda Schneider patronu MESS'ten ayrılmış 3-4 fabrikanın patronu ile EMİS'i kurdu. Biz bundan önce MESS'le mücadele ettik, fabrikayı MESS'ten çıkardık. Şimdi sıra EMİS'i dağıtmakta. Schneider fabrikası işçileri olarak bizim toplu iş sözleşmesi zamanımız geldi. İki aydır sendika temsilcilerimiz, Schneider patronunun temsilcileri ile sözleşme için görüşme yaptılar. Görüşmelerde EMİS isteklerimizi kabul etmeye yanaşmadığı için bir

aydır fabrikamızda ve Manisa Organize Sanayi'de eylem yapıyoruz ve 1 saat iş bırakıyoruz. Aralık ayının ilk haftasında görüşmeler sona ererek sözleşme hakeme gidecek, biz de grev kararımızı asacağız. 60 gün sonra ise anlaşma sağlanmazsa greve çıkacağız. Manisa Schneider'deki bütün işçiler EMİS'le mücadele için kararlıyız. Tek bir adım geri atmayacağız. İstediklerimiz koşulları kazanana kadar eylemse eylem, iş bırakmaysa iş bırakma, grevse grev! Biz farkındayız ki Manisa Organize Sanayi işçilerinin gözü bizim üzerimizde, arkadaşlarımız emin olsun ki elimizden geleni yapacağız. Manisa OSB'nin diğer işçilerini de bizim gibi örgütlenmeye ve mücadeleye davet ediyoruz. Sizler de kendi iş kollarınızdaki sendikalarınıza üye olursanız hep beraber kazanabiliriz. Bizler Schneider işçileri olarak toplu iş sözleşmemizi bizim istediğimiz gibi imzalayacağız, MESS'i yıktık EMİS'i dağıtacağız!

Bursa Renault'dan bir işçi

Asıl mücadele şimdi başlıyor, safları sıklaştıralım!

Renault'ta her geçen gün baskılar artıyor. Şu an geline noktada yöneticilerden aldıkları emirlerle şefler ve amirler "Renault yönetimi Birleşik Metal'le çalışmak istemiyor" diyor ve bizi işten çıkartılmakla tehdit ediyor.

Geçtiğimiz aylarda, Türk Metal sendikasının örgütlenme faaliyetleri için kurduğu whatsapp gruplarında Renault yöneticilerinin yer aldığına dair belgeler de ortaya çıktı. Sendika seçme özgürlüğümüze engel olan ve bas-

kı kuran, patronla işbirliği yapan sendika mı bizim hakkımızı savunacak! Biz işçiler sizleri iyi biliriz, yıllarca yaptığınız tek şey yalan söylemek, tehdit etmek ve baskı kurmaktır. Hakkınızı arayan işçi arkadaşlarımızın boğazını sıkı-tınız, işten attırınız, bizleri sefalet ücretlerine mahkûm ettiniz, artık ücretlerimize siz ne dersiniz yapıp boynunu eğecek işçiler yok! Sizin kokmuş yağma, talan, sömürü, soygun düzeninizi yıkmak için sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Fabrikalardan haberler

Gemak Tersanesi'nden bir işçi

Ekonomik krizin suçu sizin, yükü bizim değil!

Tuzla, Gebze ve Yalova bölgelerindeki tersanelerde istisnasız taşeron ve kuralsız çalışma düzeni hâkim. Siparişlerin azalmasıyla birlikte işsizlik de artmış durumda. İşsizlik, iş bulduğunda da taşeron çalışma, emekçilerin kölece çalışmasının ana gündemleri oluyor. AKP hükümeti ve patronlar ise tam tersi bir tablo çiziyorlardı. Öyle ki, işlerin çok iyi gittiğini, işsizliğin çok azaldığını söylüyorlar, iş cinayetlerinin kader olduğunu söylüyorlardı. Artık pembe tablolar çizmiyorlar. Bunun yerine gıda ve su krizinden, ekonomik darbe tehlikesinden bahsediyorlar. Dolar yükselmiş, borsa düşmüş, işsizlik artmış durumda. Doların artmasının ne anlamı var bilemeyiz. Bizim doların artışını azalışını takip edecek dolarımız yok. Ama bizim

cüzdanimızdaki borsanın düştüğünü hissediyoruz. Eskiden bakanlar çıkarlar, ekonomi şöyle böyle diye şov yaparlardı. Şimdi şov da yapamıyorlar. Son aylarda emekçiler, ekonomik krizin etkilerini en azından işlerin eskisi gibi gitmediğini görüyorlar, hissediyorlar.

Büyük bir kriz geliyor, hükümet ve patronlar emekçilerin dikkatini

somut olmayan gündemlere, ekonomik darbe gibi söylemlere çekmeye çalışıyorlar. Patronlar istiyor, AKP yönetiyor. 14 yıldır düzen böyle. Kimse tarihi değiştiremez. Ekonomiye siz bu duruma getirdiniz, suçu kimsese atamazsınız. Suç sizin ama yük bizim değil. Krizin faturasını emekçiler ödemeyecek. Ödememek için birleşelim.

Antalya Kundu'dan bir turizm işçisi

Turizmde niçin hiç sorun bitmiyor

Turizmde sorunların bitmemesinin birçok sebebi var. Bunların başında patronların doyumsuz olmaları geliyor. Bu seneki krizde devlet turizm patronlarına müthiş destekler verdi. Vergi affı, kredi desteği, İşkur aracılığıyla giren işçilerin maaşlarını devletin ödemesi... Bu işçilere de normal sigorta yerine sadece sağlık sigortası yapıldı. Normalde kanuna göre sağlıksız çalıştırmak yasak ve çok ağır cezaları var. Nasıl oluyor anlamıyorum, yasak olan bir şey devlet eliyle legalleştiriliyor. Bunu anlamak mümkün değil. Devlet bizim bilmediğimiz daha başka ne gibi destekler verdi bilmiyoruz. Bu kadar desteğe rağmen patronlar doyumsuz, kriz var, misafir yok zarar ediyoruz diyerek biz işçilere hak etmediğimiz muameleler yaptılar. Turizmin en yoğun olduğu Haziran, Temmuz ve Ağustos aylarında biz işçilere ücretsiz izin verdiler. Çalışan arkadaşlarımıza ise ücretsiz ve mecburi fazla mesai yaptırıldı. Oteli stajyer kampına çevirdiler. Biz turizm işçilerinin tek derdi var, o da evimize ekmeğe götürmek. Bu nedenle de bu kabul edilmez muamelelere katlanmak zorunda kaldık, ama yine de doyumsuz patronlarımızı memnun edemedik.

Turizmin diğer bir sorunu da kalifiye olmayan, yöneticilik özelliği gelişmemiş yöneticilerin genel müdürlerin, genel müdür yardımcılarının, operasyon müdürlerinin, F&B müdürlerinin, mutfak şeflerinin, housekeeping müdürlerinin, teknik

müdürlerin, bahçe müdürlerinin ve diğer üst düzey yöneticilerin kendi koltuklarını sağlama almak için yanında çalışan biz emekçilerin haklarını doyumsuz patronlara karşı hiçbir şekilde savunmaması. Neden? Çünkü kendisi rahat, işi garanti, 12 ay maaş alacak. Ama unuttukları bir şey var, bir gün kendisini de kapı önüne koyacaklar ve de koyuyorlar.

Turizmdeki sorunları yukarıda sıraladım. Şimdi biz turizm işçileri ne yapmalıyız? Bizim birleşmekten başka şansımız yok, ne iş yaparsak yapalım turizmle uğraşıyorsak birleşerek hakkımızı beraberce aramalıyız. Diğer sektörlerde olduğu gibi sekiz saat çalışmak istiyorsak, başımızdaki şefin keyfine göre fazla mesai yapmak istemiyorsak, birleşmek zorundayız.

Peki bunu nasıl yapmalıyız? Facebook üzerinden bir grupta birleşiyoruz. TOİS (Turizm Otel İşçilerinin Sesi) bu sayfayı beğenerek ve sürekli takipte ve iletişimde kalarak birleşmek zorundayız. Biz turizm

işçileri ne doyumsuz patronlara ne adı sendika olup görevi işvereni korumak olan sendikalara ne yalaka müdürlere ne şeflere güveniyoruz. Biz ancak bizim içimizden çıkan, bizim sesimize göre ritim alan TOİS'e, kendi gücümüze güvenebiliriz. Biz birleşmediğimiz sürece üzerimize binen çok olur ve biz hep ezilen kesim olmaktan kurtulamayız. Onun için bir an önce uykudan uyanıp harekete geçmemiz gerekiyor. Korkmadan, yılmadan hakkımızı hep birlikte aramalıyız. Yoksa bizim ne çalışma şartlarımız değişir, ne aldığımız ücret değişir, ne de gördüğümüz insanlık dışı muameleler son bulur. Unutmayalım, doyumsuz patronların milyon dolarlık otelleri biz olmasak beton yığınından başka bir şey değil. Onun için yaptığımız işin değerini bilip kendimize olan saygımızdan dolayı birleşmek zorundayız.

2016'da umduğunu bulamayan biz turizm işçileri 2017 sezonunda da birleşmezsek eğer, yine umduğumuzu bulamayacağız.

İstanbul'dan bir şantiye işçisi

Bir saatlik iş bırakma ile hakkımızı aldık!

Merhaba arkadaşlar, ben İstanbul'da bir inşaat şantiyesinde çalışan bir işçiyim. Çalıştığım şantiyede benim gibi kadrolu işçilerin yanında taşeron ve göçmen işçiler de çalışmaktadır. Maaşımızın her

ay aynı tarihte verilmesi gerekmesine rağmen içeride on beş gün para bırakmak için maaş ödemesi gerçekleştirilmedi. Aynı gün içerisinde işçi arkadaşlarımızla kararlaştırarak iş bırakma eylemi

gerçekleştirdik. Eylemimizin başlama süresinden bir saat geçtikten sonra maaş ödemelerimiz gerçekleşti. Bu gerçekleştirdiğimiz eylemden sonra tekrar anladık ki işçi sınıfının gücü birliğinden gelir!

Manisa Telateks'ten bir işçi

Sadece kendi fabrikamızda değil diğer fabrikalarla da birlik olmaya çalışıyoruz

Telateks fabrikasından bir işçi olarak gazetenin Eylül sayısına yazmıştım. DİSK'te örgütlü bir işyeri olmasına rağmen uygulanan mobingden, 6 ay asgari ücrete çalıştırılıp, kadroya geçmeden işten atılmaktan, yağmurda, soğukta istirahat edebilecek kamelyaların dahi üstü kapanmadığından bahsetmiştim. Eylülün son haftasında temsilcilerle bir araya gelerek bir komite oluşturduk. Sendikamızın gücünü işçilerden, patronun gücünün de üretimden geldiğini konuştuk. Bu işte bir terslik vardı. İki tarafın da güç kaynağı bizken, biz neden baskı göremek düşük ücretlerle çalışalım? Önce birbirimize fikirlerimizi anlatıp, koşulsuz güvenmemiz gerektiğini konuştuk. Yapılması acil görülen işleri sıraladık. İlk olarak 6 aylık sözleşme dönemini 2 aya düşürmeleri gerektiğini sendika başkanları yoluyla fabrika yönetimine ilettik. Kabul edilir edilmez kamelya sorununu komitemizi toplayıp yönetimle görüşmekle çözdük. Az da olsa mo-

bing devam ediyor. Sonuçta işverenle psikolojik bir mücadele bu. Eğer birlik beraberliğimizi ciddiye almazlarsa, mobing uygulayan yöneticiye dava açma kararı aldık. Acil işlerimizi halleder halletmez işçi kardeşlerimize yaşanabilir ücretler, huzurlu çalışma ortamı ve birbirimize sahip çıkarak iş güvencemizi oluşturursak hayatımızın daha iyi olacağını küçük toplantılarla aktardık. Bütün arkadaşlarımızdan mücadele sözü aldık. Fabrikada çalışmalarımız sürekli devam edecek. Fakat bunun da yetersiz olacağını düşünerek Manisa'da işçilerin genel olarak kötü şartlarda çalıştığını göremek bunun çözümünü de işçilerin bir araya gelebilmesinden bulduk. Manisa'da mücadele eden bütün fabrika işçileri ile iletişime geçiyoruz. Sadece kendi fabrikamızda değil diğer fabrikalarla bir birlik kurmak istiyoruz. Çünkü işçiler birlik olursa koşullarımızın daha iyi olacağını ve kazanacağımızı biliyoruz. İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Manisa Sertur Plastik'ten bir işçi

Kapitalizmin ve patronların kafasına vura vura hakkımızı almamız ve aramamız

Sözlerime başlamadan önce devrimci mücadelemiz için canı pahasına sınıfın içinde, halkın içinde, gözünü kırpmadan mücadele eden tüm dostlarımı ve yoldaşlarımı tüm yüreğimle, tüm içtenliğimle selamlıyorum ve bu uğurda hayatını kaybeden tüm yoldaşlarımı saygıyla anıyorum. Dostlar ben Manisa OSB Sertur Plastik fabrikasında çalışmaktayım. 23 yaşında genç bir işçiyim. 14 yaşından bu yana işçi sınıfıyla iç içeyim ve onurlu bir şekilde korkmadan yılmadan bir adım bile geri adım atmadan mücadelemi devam ettirmekteyim ve bunun için de gurur duyuyorum. Evet dostlar Manisa OSB gerçekten işçi sınıfının yığın olduğu bir yer. Evet ben bekâr olabiliyim. Asgari ücretle geçinebilirim ama diğer işçi arkadaşlarımız evli ve çocuk sahibi insanlar ve bu

ücretlerle geçinmeleri gerçekten çok zor ve imkânsız. Kapitalizm evli arkadaşlarımızın çocuklarına ayıracağı zamanını da işçi arkadaşlarımızı fazla mesaiye gelmek zorunda bırakarak onlardan alıyor ve biz işçiler artık buna bir dur demeliyiz. Kapitalizmin ve patronların kafasına vura vura hakkımızı almamız ve aramamız. Aklımızdaki ya işten atılırsam korkusunu yenmeliyiz ve bunun sonunda kazanacağımıza inanmalıyız. Eğer biz işçiler olarak birlikte olursak, tek yumruk olursak gerçekten bilgili, mücadeleci korkusuz bir sınıf olduğumuz patronlara yani kapitalizmin ta kendisi olan fabrika ağalarına göstersek bunu başarabiliriz. Ve şimdi gururla ve onurla söylediğimiz sloganımızı tekrar tekrar haykırarak söylüyorum: Manisa işçisi köle değildir!

Antalya Belek Xanadu Resort otelde çalışmış bir işçi

Sezon bitti iş bitti

Merhaba, ben Xanadu Resort Belek'te çalıştım. İşe girerken gayet iyi bir şekilde girdim. Tam 4 ay çalıştım, bayram tatillerinde ben de çift mesai yaptım ve bunun karşılığında hiç para ya da ileriye dönük ücretli izin alamadım. İşe girerken iş sözleşmesi imzaladım ve çıkarırken iş sözleşmesinin üzerinde oyun yapıp ihbar tazminatını da vermediler. İş sözleşmesi tipi "mevsimlik iş sözleşmesi" idi. Otelde şefler ve müdürler "eğer mesaiye kalırsanız

kadrolu olacaksınız" deyip bir sürü işçiyi kandırıp mesaiye bıraktılar ve herhangi mesai shifti yazmadılar. Sonuç olarak mesaiye kalan işçilerin hepsi işten çıkarıldı. Hiç kimsenin hakkı verilmedi. İş yoğunken bizi köle gibi çalıştıranlar, sezon sonu bizi kapı dışarı ettiler. Bu durum yıllardır böyle devam ediyor ama biz turizm işçileri artık yapılan sömürüye karşı birlikte mücadele etmek gerektiğini kavradık. Böyle gelmiş doğrudur ama böyle gitmeyecek!

İstanbul Avcılar Belediyesi: Direniş bitti, mücadele bitmedi!

Avcılar Belediyesi'ne bağlı taşeron temizlik şirketi Tomurcuk'ta çalışan Belediye-İş sendikasında örgütlendikleri için haksız şekilde işten atılan işçiler belediye binasının karşısında çadır kurarak altı aydan fazla süre direnişlerdi. CHP'li Avcılar Belediyesi sorumluluğu başlangıçta üstlenmemiş, işçiler direnişten vazgeçmeyince CHP vekilleri ve yöneticileri duruma dahil olmak zorunda kalmıştı. CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu yardımcılarını görevlendirmiş, işçilerin atıldıkları temizlik işlerine değil fen işlerine alınacağına dair bir protokol hazırlanarak imzalanıp sendikaya verilmişti. Belediye, işe alım sürecinde işçilerle on kişilik gruplar halinde görüşüp işe alımları parça parça ve bir ayı aşkın bir sürede tamamladı. İşçiler, Avcılar Firuzköy'de yeni açılan çantiyede Avcılar Belediyesi'ne bağlı taşeron fen işleri şirketinde işbaşı yaptı.

Belediyenin farklı bir taşeronunda işçilerin işe başlamış olması ilk bakışta kazanım gibi

görünebilir fakat belediyenin, işçileri atıldıkları temizlik işleri yerine fen işlerine başlatması temizlik işlerinde örgütlülüğün bitmesi anlamına geliyor. Ayrıca işçilerin işe başladığı, belediyeye bağlı fen işlerindeki taşeron firmanın ihalesi iki ay

sonra bitiyor. Yeni şirket geldiğinde büyük bir işçi kıyımı olma ihtimali de mevcut.

Sendikanın direniş sürecinde işçileri her fırsatta eğitimler ve toplantılar aracılığıyla sınıf bilinciyle donatması ve öncül işçilerden oluşan komiteler oluş-

turması için yeterli zamanı varken, sendika çoğu kez işçilerden gelen eylem çağrılarına dahi kulaklarını tıkadı ve hatta bastırmak için uğraştı. Direnişe başlamadan önce sıkı bir örgütlülük oluşturamamış işçiler sendikanın pasif tutumunu aşan bir mücadelede başarılı olmadılar. Sonuç olarak CHP, belediye ve taşeron şirket direnişten küçük yaralarla kurtuldu ve temizlik işlerinden sendikayı çıkarmış oldu. Fakat Avcılar Belediyesi işçileri için mücadele hâlâ devam ediyor. Şimdi zaman, OHAL'e karşı ilk mücadeleyi vermiş işçi direnişi olarak örgütlülüklerini sağlamlaştırarak belediyenin tamamına ve hatta diğer belediyelere taşıma zamanı.

Samsun'da işten atılan akademisyenler:

"Emeği, barışı ve özgürlüğü savunmaya devam edeceğiz!"

677 sayılı KHK ile Samsun 19 Mayıs Üniversitesi'nin en değerli, mücadeleciler akademisyenlerinden altısı kamu görevinden çıkarıldı. Atılan akademisyenler daha önce barış isteyen bildiriye imza attıkları için hedef gösterilmiş ve baskı görmüşlerdi. Tüm bir yılı dik durarak, baskılara boyun eğmeyerek geçiren ve mücadeleyi sürdüren akademisyenler OHAL fırsatçılığı ile tasfiye edildi. KHK ile Samsun 19 Mayıs Üniversitesi'ndeki görevine son verilenler arasında *Devrimci Marksizm* dergisi yazarı ve Yayın Kurulu üyesi Doç. Dr. Özgür Öztürk ile *Praksis* dergisi yayın kurulu üyeleri Doç. Dr. Melda Yaman ve Dr. Ali Rıza Güngen de var.

Samsun'da tasfiyeler üniversite ile de sınırlı değil. Atakum Belediyesi'ni son seçimde kazanan AKP, OHAL'i işçileri işten atmak için ve farklı kamu kurumlarından solcuları, demokratları tasfiye etmek için fırsat bilmiş.

Tasfiyeler, 1 Aralık'ta üniversite rektörlüğü önünde yapılan bir basın açıklaması ile protesto edildi. Yapılan eylem, akademisyenlere hiçbir savunma hakkı tanınmaksızın yapılan suçlamaları ve iftiralara boşa çıkarttı diyebiliriz. Zira OHAL'e ve baskılara rağmen rektörlük önünde son dönemlerin en etkili eylemlerinden biri yapıldı. Rektörlük önüne gelen akademisyenler, öğrenciler, idari per-

soneller ve işçiler KHK'ların emekçilerin gözünde hükümsüz olduğunu, akademisyenlerin bilimsel çalışmalarıyla, dik duruşları ve mücadeleleriyle kendilerini kanıtlamış olduklarını gösterdiler.

Eylemde son KHK ile Tıp Fakültesi'nden ihraç edilen Prof. Dr. Taner Özbenli bir açıklama yaptı. Özbenli, daha önce haklarındaki soruşturmanın YÖK'e gönderildiğini ancak YÖK'ün karar veremediğini, OHAL'in iktidarın imdadına yetiştiğini söyledi. "Alınımız ak, başımız dik, hiçbir güç bizi gerçekleri söylemekten alıkoyamaz" diyerek mücadeleyi sürdüreceklerini vurguladı. Süreci gazetemize değerlendi-

ren Melda Yaman, "Bu ülkede özgürlükten, barıştan, eşitlikten yana olmanın bedeli her zaman ağırdır. Ama bir yıldır orantısız diyebileceğimiz bir baskı ile karşı karşıya kaldığımızı belirtmeliyim. Tümüyle hukuksuz bir süreç yaşıyoruz. Ancak daha önce yılmadık, şimdi de yılmayacağız. Mücadeleyi sürdüreceğiz ve mutlaka geri döneceğiz" dedi. Özgür Öztürk, "Yaşanan OHAL fırsatçılığıdır, emekten, barıştan, özgürlükten yana olanlar hedef alınıyor. Böyle dönemlerde örgütlü, omuz omuza dayanışarak mücadele vermek çok önemli, emekçinin, akademisyenin, öğrencinin davası tek bir davadır. Herkes bu mücadeleye sahip çıkmalı" dedi. Ali Rıza Güngen ise "Bizi atanlar 19 Mayıs Üniversitesi'nden sendikal mücadeleyi ve barış talebini uzaklaştırmaya çalışırlar. Çoğumuz sendika temsilcisiyiz, bir yıldır süren baskılar bizim mücadelemizi bastırmayı hedefliyor. Hukukun kırıntısı varsa kısa bir sürede geri döneriz. Ancak her durumda mücadeleyi sürdüreceğiz" dedi.

Levent Dölek

Nerde bu devlet?

Madende eşini kaybeden kadın, cemaat yurdunda kızını kaybeden veli, hakkı yenen emekçi, atanamayan öğretmen, öğretmeni olmayan öğrenci, işsiz kalan işçi, hastaneden aylar sonrasına randevu alan hasta, siftah yapmadan kepenk kapatan esnaf, tefecinin eline düşen köylü devleti arıyor. Bula-bilene aşkolsun...

Hâlbuki ellerine bir pankart alıp iki slogan atsalar, bir kaç metre yürüseler sokakta, devlet hemen bitiverecek yollarında.

10 Ekim katliamında da devlet katilleri engellemek için değil, yaralıların ve yardım etmeye çalışanların üzerine gaz sıkmak için gelmişti. 10 Ekim'in yıldönümü için üniversitede anma düzenlenecekti. Devlet hepimizden önce geldi. OHAL vardı, izinsiz olan her şeye müdahale edilecekti. Eylem olmasın bari anma yapalım dedi öğrenciler. Hır güc çıkmasın diye sadece ölenlerin isimlerini okuyup hep birlikte yaşıyor diyeceğiz dediler. Polise ve güvenliklere durumu ilettik. Bir polis komiseri ne dedi biliyor musunuz? "Hadi beş kişi ölmüş olsa tamam da yüz kişi için yaşıyor diye bağırılırsa ne olur?" Gençler yaşıyor diye bağırıyor, polis ve güvenlik saldırıp tüm çabalarımıza rağmen onlarcasını darp edip gözaltına aldı. İki hafta sonra da Cumhuriyet Bayramı'nda KHK ile bizi attılar...

Biliyor musunuz? OHAL kanunu valiliklere işten çıkarmaları erteleme hakkı veriyor. Patronlar kriz bahanesiyle işçi çıkartıyor daha da çıkartmaya hazırlanıyorlar. Bir valinin de çıkıp, bu işçiler tanklara karşı siper oldu, darbeye karşı sokaklara döküldü, işten attırmam dediğini gördünüz mü? Duydunuz mu? Ama mesela Tofaş'tan, Renault'dan, başka fabrikalardan sendikal tercihleri için atılan işçiler fabrikanın önüne yüz metre yaklaşsın bakalım... Devletimiz hazır ve nazır yine orada...

Ekonomik kriz geliyor dedik. Geldi kapıya dayandı. Devlet vatandaşın yardımına koşacağına vatandaşın yardımına çağırıyor. Neymiş herkes dolarını bozacakmış... Açlık sınırı 1450 lira olmuş. Hükümet asgari ücrette bırakalım 2000 lirayı 1600 lirayı bile çok görüyor işçiye, kıt kanaat geçinen millet sanki arttırdığı parayı dolara yatırıyor da onu bozsun istiyorlar. Yarın yine fedakârlık isteyecekler. Dışinizi sıkın diyecekler. İşsiz kalıp da kredisini ödemeyenler nerde devlet demesinler... Bir süre sonra bankayla birlikte haczetmeye o da olmazsa hapsedmeye gelecektir.

Artık nerde bu devlet demenin bir gereği var mı? Devletin nerede ve kimin yanında olduğu ortada. Bu devlet patronların kârlarını koruyor, emekçinin alın terini değil; madenin güvenliğini sağlıyor, maden işçisinin değil; yurdu kolluyor, yurttan kalan öğrenciyi değil. Bu devlet halkı susturuyor, düzeni sağlamıyor!

Devlet büyük mü? Adil mi? Korumacı mı? Baba mı? Hiçbiri... Bu devlet burjuva! İktidarı da muhalefeti de burjuva! Medyası da burjuva! O yüzden işçiye emekçiye garibana lazım olduğunda yok ortada...

AKP iktidarı işçiye karın tokluğunu çok görüyor

Geçtiğimiz yıl AKP'nin seçim vaadi olarak 1.300 liraya yükselen asgari ücret, açlık sınırını geçemediği gibi yıl içinde hem işneden ipliğe yapılan zamlarla (özellikle mutfak masrafları ayda %1,38 arttı) hem de gelir vergisi dolayısıyla eriyip gitmişti. Türk lirasının değer kaybetmesini de buna eklediğimizde yıl başında 445 dolar olan asgari ücret sene başında 2,92 olan doların 3,45'e dayandığı bugün itibarıyla 376 dolara gerilemiş durumda.

İşçinin "realitesi"

2017 yılında asgari ücretin ne olacağı tartışılırken Türk-İş, Ekim ayı itibarıyla 4 kişilik ailenin açlık sınırını 1.405 lira, yoksulluk sınırını ise 4.578 lira olarak açıkladı. Bir kişinin geçim maliyeti ise aylık 1.738 lira olarak belirlendi. Türk-İş bu sonuçlara bağımsız şekilde pazarlarda ve marketlerde yaptığı fiyat araştırmaları sonucunda ulaştığını açıkladı. Bu rakamlar ortada iken Türk-İş'in asgari ücretin 1.600 lira olması talebine Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi "istememin sonu yok" diyerek karşı çıktı ve "ekonominin realitelerini de unutmamak

lazım" dedi.

İşçinin emekçinin yukarıda rakamları ile ortaya koyduğumuz realiteleri unutmaması mümkün değil. Bırakın ayın sonunu getirmeyi, maaşını alır almaz kredi kartı, banka kredisi, eşten dosttan alınmış borçlar derken elinde bir şey kalmadığını gören işçinin unutmak ne demek, uyuması bile kolay değil. Ama Zeybekçi 1.600 liralık asgari ücret talebini bile işçiye çok görüyor. Buna karşılık

hükümet cephesi 1.350 liralardan bahsediyor. Yani işçiye karın tokluğunu bile çok görüyorlar. Burjuva basını ise 1.400 lirada buluşulur diyerek işçiye açlık sınırının altında kalan asgari ücret ödenmesini meşrulaştırma gayreti içinde.

Patronların kârları azami, işçilerin ücreti asgari işçiye ücret asgari, peki ya şirketlerin kârları? Basından birkaç manşeti buraya aktaralım: "Otomotiv sektörü yıl sonuna kadar rekor bekliyor",

"Koç Holding 9 ayda 2,4 milyar lira kâr etti", "Gayrimenkul sektörü Arap müşterilerle rekor kıracak"...

Asgari ücret tartışması ekonominin durumu ile ilgili bir tartışma değildir. Sermayenin işçiyi ne kadar sömüreceği ile ilgili bir tartışmadır. İşçinin daha az sömürülme ve hiç değilse tok karnına ve ailesini aç bırakmayacak kadar ücretle çalışma hakkına hiçbir söz söylenemez. İşçi için 1.600 lira

bile sefalet demektir. Sırf mutfak masrafının 1.400 lira olduğu bir ortamda kirası, elektriği, suyu, doğalgazı, kömürü, ulaşımı, çocukların eğitim masrafları, sağlık harcamaları ile DİSK'in talep ettiği 2.000 lira bile geçinmek için yetersiz kalır.

İstemek yetmez, hakkımızı almak için örgütlenelim!

Kâr ederken işçiyle paylaşmayan, kriz zamanı yükü işçinin sırtına yükleyen sermaye ve onun iktidarı olan AKP'nin gerçek yüzü iyi görülmelidir. İşçi sanki hak etmediği bir şey istiyormuş havası yaratan iktidar, mesele sermayenin çıkarları olunca şirketlerin istedikleri desteği vermekten, vergi indirimleri yapmaktan, yeni ihaleleri peşkeş çekmekten geri durmuyor.

İşçi ve emekçi kimseden bir şey dilenmiyor. Çalışıyor, alınteri döküyor, patronlara milyarlar kazandırıyor ve hakkı olanın pek azını istiyor. Bu yüzden «istememin sonu yok» diyerek bizi hor görenlere cevabımızı, hakkımız olanı almak için örgütlenerek ve mücadele ederek vermeliyiz!

Gayrimeşru, yasadışı ve işçi düşmanı OHAL rejimi

Olağanüstü hal (OHAL) ilan edileli beri hükümetin yaptığı uygulamalar, OHAL'in giderek meşruiyetini yitirmesine neden oldu. Darbeye karşı ilan edildiği söylenen ve halkı etkilemeyeceği iddia edilen ve bu temelde OHAL'e meşruluk sağlamaya çalışan Erdoğan ve AKP iktidarı her adımda daha fazla emekçi halka saldırdı. Anayasa Mahkemesi'nin 2014 yılında Anayasa'ya aykırı bularak iptal ettiği grev yasakları son KHK'ya eklendi. Erdoğan ve AKP'nin OHAL fırsatçısı istibdad rejiminin maskesi düştü, işçi düşmanı yüzü tüm

çıplaklığı ile ortaya çıktı.

Cemaatle mücadele yalanı

Erdoğan ve AKP iktidarı, güya cemaat tasfiyesi yapıyorum dedi ama kadroları başka cemaatçilerle doldurdu, belediyelerde ve üniversitelerde kilit konumlarda yer alan cemaatçilere dokunmadı. Yargıda cemaatçi olmakla suçlanan kişileri adeta rehin alarak kendi operasyonlarını bunlar eliyle yürütmeye soyundu. Cumhuriyet gazetesi soruşturmasında görevli savcının cemaat soruşturması geçirdiği or-

taya çıktı. OHAL kararnamelemlerini denetim dışı bırakan bir karar alan Anayasa Mahkemesi'nin başkanı Zühtü Arslan tamamen cemaat tarafından ele geçirilmiş olduğu iddia edilen Polis Akademisi kökenli. Cemaatçilerin kendi aralarında haberleştiği bir telefon uygulaması olduğu iddia edilen Bylock kullanan 82 AKP milletvekili olduğundan bahsediliyor. Eğer bu doğruysa bu milletvekillerinin olası bir meclis oylamasında AKP'nin istediğinin dışında hareket etmesi imkânsız. AKP bu milletvekillerini açıklamıyor ki hem şaibe altında kalmasın hem de elindeki kozla bu milletvekillerini istediği gibi kullanabilsin. Yine cemaatçilikle suçlanan rektörler üniversitelerden sol, sosyalist, muhalif ve mücadeleci isimlerin tasfiyesi için aracı olarak kullanılıyor. Cemaatçi oldukları için kapatılan dernekler yeniden açılıyor. Buna karşılık solda yer alan demokratik kitle örgütleri, hukuk büroları, dernekler kapatılıyor.

OHAL hukuk dışı ve işçi düşmanı

Son olarak 678 sayılı OHAL

kararnamesiyle hükümete toplu taşıma ve bankacılık sektörlerinde grevleri yasaklama hakkı tanıdı. Bu iki sektörde var olan grev yasakları 2014 yılında Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmişti. AKP iktidarı OHAL'i fırsat bilerek Anayasa'ya aykırılığı tescillenmiş bu maddeleri yeniden uygulamaya koymuş oldu. Mevcut yasada yer alan bakanlar kurulu kararıyla grevin erteleme adı altında yasaklanması için "genel sağlığı ve milli güvenliği bozucu nitelikte olması" gerekçesine "büyükşehir belediyelerinin şehir içi toplu taşıma hizmetlerini, bankacılık hizmetlerinde ekonomik ve finansal istikrarı bozucu nitelikte olması" gerekçeleri de eklendi. Zaten ilgisi olsun olmasın işlerine gelmedi mi genel sağlık ya da milli güvenlik gerekçelerini ileri sürerek, ülke dışında olan bakanların yerine attıkları sahte imzalarla grevleri yasaklayan hükümetin eli daha da rahatlamış oldu. Trafik mi aksadı, yasakla grevi!

OHAL ilan edildiğinde hükümetin çıkarttığı kanun hükmünde kararnamelemlerin hukuken OHAL'in gerekçesiyle sınırlı olması, kalıcı

düzenlemeler getirmemesi, mevcut yasalarda kalıcı değişikliklere gitmemesi ve nihayet mutlaka anayasaya uygun olması gerekiyor. Erdoğan ve AKP iktidarı bu hukuki kuralların hiçbirine uymuyor. Erdoğan ve AKP, Anayasa Mahkemesi'nin açıkça anayasaya aykırı bularak iptal ettiği grev yasaları OHAL kararnamesine sokarak OHAL'in hukuksuzluğunu ve anayasaya aykırılığını da tescillenmiş oluyor.

Tek merci emekçi halkın kendisi

OHAL'in işçi düşmanı yüzü giderek sertleşebilir. Mahkemeler rehin alınmış, meclis saf dışı bırakılmıştır. Emekçi halkın başvuracağı tek merci olarak kendi öz gücü kalmıştır. İşçiler ve emekçiler bir sabah uyandıklarında yeni KHK ile kıdem tazminatlarının ellerinden alınmasıyla, kamu çalışanları 657'deki iş güvencesinin tümünden kaldırılmasıyla karşılaşmak istemiyorsa derhal derlenip toparlanmak zorundadır.

Bindiler bir alamete...

Bahçeli AKP'ye resmen olmasa da fahri olarak katıldı. 15 Temmuz'dan beri Tayyip Erdoğan'ın diline bile almadığı başkanlığın önünü açtı. Bu, Milli Mutabakat'ın sonu oldu. CHP 15 Temmuz'dan sonra içine girdiği yönelişten kendi tercihiyle değil mecbur bırakıldığı için caymak zorunda kaldı. Milli Mutabakat çöktü. Onun esas gerekçesi doların ve borsanın istikrarı idi. Milli Mutabakat çökünce ekonomik istikrar da çöktü.

Köprüyü geçene kadar...

Tayyip Erdoğan, bazılarının sandığının aksine, 15 Temmuz'da ne kadar zayıf olduğunu anladi. Uluslararası alanda yalıtılmıştı; ardında güvenebileceği bir silahlı güç yoktu; kendi partisinin içi bile kendisine ihanet edenlerle doluydu. Bu zor durumdan sıyrılmak için eski bir taktiğine başvurdu: bazı politikalarından ricat etti, AKP Genel Merkezi'ne dev Atatürk posterini astırdı, Kılıçdaroğlu'nun Taksim mitinginin önünü açtı. Bu zayıflığın en iyi belirtisi ise, aynen 7 Haziran seçimlerinden sonra olduğu gibi

başkanlık iddiasının gündemden kaldırılması oldu. Köprüyü geçene kadar.

1 Eylül'de yargı yılının açılışı sırasında patlak veren tartışma ile birlikte Milli Mutabakat ilk yarayı aldı. Ama o dönemde Gerçek sitesinde yazıldığı gibi henüz yıkılmamıştı. Ne zaman ki Eylül ortalarında Bahçeli Tayyip Erdoğan'ın 15 Temmuz'dan beri ağzına bile almadığı başkanlığın önünü açtı, işte o zaman Milli Mutabakat kaldırdı küldür devrildi. Artık kılıçlar yeniden çekilmişti.

Ne var ki, CHP Kürt sorununda AKP'ye karşı açık arttırmaya giriştiği ölçüde ondan ciddi bir

muhalefet yapması beklenemez. Ortadoğu konusunda CHP'den AKP'nin giriştiği maceralara karşı tutarlı bir ses duymak olanaklı değil. Bir burjuva partisi olarak CHP işçi sınıfının haklarının tirpanlanması konusunda da ciddi bir tavır takınmayacağı için AKP'nin kitle tabanını sarsması mümkün değildir. Kılıçdaroğlu, aynen Baykal döneminde olduğu gibi, laiklere, Alevilere, Kemalistlere dayalı bir politika izliyor. Bu da herhangi bir atılım yapmasını olanaksız kılıyor.

330'u bulalım derken dolar 3.30'u aştı!

Milli Mutabakat'ın bir sonucu, Tayyip Erdoğan'ın, burjuvazinin güçlerini karşı karşıya getiren sert politikalarının, uluslararası ve yerli sermayedarlarda yarattığı ürküntünün bir süre boyunca askıya alınması oldu. TÜSİAD güdümündeki Kılıçdaroğlu için Milli Mutabakat zaten bir dolar-borsa istikrar mutabakatıydı. İlki çökünce istikrar da çöktü. Erdoğan ile Bahçeli'nin 330'u bulması da, referandumda yüzde 50'nin üstü

de riskli, ama bu arada dolar aldı başını, 3,50 lirayı aştı. Yarın daha da uçup gitmeyeceğine kimse garanti veremez.

Ortadoğu'da çok taraflı bir savaşın bataklığı... Başkanlık denen, sarsıntılara gebe macera... Avrupa Birliği ile üst perdeden gerilim... Bütün bunların geri planında her geçen gün yavaşlayan bir ekonomi... Türkiye boylu boyunca bir finansal ve ekonomik krize doğru dalış yapıyor. Erdoğan ve Bahçeli bindiler bir alamete, bakalım nereye gidiyorlar?

Yılmaz Tan

Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak

Türk lirası, Meksika pezosu ile birlikte yükselen ekonomiler arasında son iki ay içinde dolar karşısında en fazla değer kaybeden para birimi oldu. İşsizlik resmi rakamlara göre yüzde 11'in üzerine çıkmış durumda, gerçekte çok daha yüksek. Dolarlardaki yükseliş, çoğu borç harç içinde yaşayan işçinin, memurun gelirlerini iyice eritmiş durumda. Türkiye sanayisinin önde gelen şirketlerinin döviz borçlarının yüksekliği nedeniyle bu değer kaybının birçok şirketin iflasına ve büyük çaplı işten çıkarmalara yol açması güçlü bir olasılık olarak karşımızda duruyor. Özetle Türkiye ekonomisi yine büyük bir krizin eşliğinde bulunuyor.

Bu gelişmeyi yandaş basının yaptığı gibi "faiz lobisi Türkiye'ye operasyon yapıyor" türü komplo teorileriyle açıklamak mümkün değil. Bazı hükümet yetkililerinin ABD başkanlığına Trump'ın seçilmesi, Fed'in faiz oranlarını yükseltecek olması, Ortadoğu'da yaşanan savaşın etkileri gibi "küresel nedenler"i öne sürmesi de yetersiz. Doğru, ulusal para biriminin değer kaybetmesi Türkiye'ye özgü değil. Ama bu dışsal etkenler Türk lirasının söz konusu ekonomiler arasında neden en çok değer kaybeden olduğu sorusunu cevaplamıyor. Türkiye'ye özgü en önemli içsel etken olarak Erdoğan güdü-

mündeki AKP'nin baskıcı OHAL rejiminin bir "istikrarsızlık" unsuru olması öne çıkıyor.

Gelgelelim gerek CHP gerekse çeşitli liberal ve sol çevrelerde ekonomik kriz eğilimleri Erdoğan ve AKP rejimini, AB ve piyasaların baskısıyla dizginlemenin bir aracına dönüşmüş durumda. Bunlar, sanki krizin asıl sorumlusu, AKP öncesinde de ortaya çıkmış olan (1994, 1998, 2001 krizlerini hatırlayalım), Türkiye ekonomisinin kapitalist temelde

gelişmesinin yarattığı çelişkiler değilmiş gibi bir hava estiriyorlar. Bunların saldırı altındaki toplumsal güçlere yaslanarak mücadele vermek yerine, daha fazla "demokrasi" için AB ile istikrarlı ilişkilere ve "piyasa güçlerine" bel bağladıkları görülüyor.

Son günlerde Batı ile iplerin gerilmesinden duyulan rahatsızlığı liberal solcu Ahmet İnsel kadar açık sözlü ifade eden az bulunur: "AB ile müzakerelerin donması, sonra Avrupa Konseyi'nde gözetim altına girmek ve belki Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nden imzayı geri çekip, Avrupa Konseyi'nden de çıkmak ve nihayet NATO üyeliğinin tartışmalı olmaya başlaması... İktidarın çok daha rahat hareket etmesini sağlayacak aş-

malar bunlar gibi gözüküyor. Bu durumda iktidardakiler ne kadar rahata ererler bilmiyorum ama bunlar gerçekleşirse bugün bildiğimiz Türkiye'den geriye hiçbir şey kalmayacağından eminim." Bu ifadeler Türk aydınının, AKP belasından kurtulmak için AB ve NATO gibi "demokratik" Batı kurumlarına umut bağlamaktan başka bir yol bilmediğini, Türk toplumuna nasıl yabancılaştığını ortaya koymasından oldukça çarpıcı.

Uzağa gitmeyelim. Daha kısa süre önce, Yunan ekonomisi krize girdiğinde AB'nin, yanına IMF'yi de, Avrupa Merkez Bankası'nı da alarak, Yunan halkının iradesini de hiçe sayarak "kemer sıkma" politikalarını bas-

demokratik değerlerini" neden kimsenin hatırlatmadığını kendimize soralım.

Bu tespitler bizi şu sonuca götürüyor: OHAL rejimi altında Erdoğan ve AKP'nin sermaye dostu, emekçileri ezen politikalarının alternatifi olarak büyük bir ekonomik kriz sonucunda "piyasasının sopası"yla, AB'nin yaptırımlarını da arkasına alarak, "daha demokratik" bir yönetim beklentisi gerçekçi değildir. Zira dünya ekonomisinin yeniden durgunluğa sürüklendiği günümüz koşullarında Türkiye kapitalizminin krize girmesi halinde, ister daha baskıcı ister daha "demokratik" görünümü bir rejim olsun, "piyasasının sopası", ağır kriz koşullarında pekâlâ faturanın emekçilerin sırtına yüklenmesinin de bir gerekçesi olabilir. 2001 krizinde "güçlü ekonomiye geçiş" adı altında, henüz ortada AKP yokken, özelleştirmeleri dayatan, esnek çalışma vb. yoluyla sömürüyü artıran uygulamaları hatırlayalım.

Bundan dolayı sendikaların ve solun, yağmurdan kaçarken doluya tutulmak istemiyorsak, kriz sayesinde AB'ye ve "piyasalara" güvenip Erdoğan'ı ve AKP'yi devirme, en azından hizaya getirme umudunu bir kenara bırakmaları gerekiyor. Gelmekte olan krizin ağır maliyetini işçi sınıfının ödemesi için bir an evvel emekçilerin işsizlik, kıdem tazminatı, iş güvencesi gibi acil sorunları etrafında ortak bir mücadele hattını örmek için kolları sıvamak elzem. Erdoğan ve AKP'den bizi asıl kurtaracak olan da işçi sınıfının masaya yumruğunu vurma-sıdır.

Fırat kapanından nasıl çıkılır?

Türkiye'nin Suriye'deki askeri harekâtı büyük bir çıkmaza doğru sürükleniyor. Erdoğan ve AKP hükümeti El Bab'ı alacaklarını, Mıncı'ya YPG'den temizleyeceklerini ve Rakka'ya yürüyeceklerini söylüyor. Ancak gelişmeler bunun kolay olmadığını, "Fırat Kalkanı" adıyla başlayan operasyonun Türkiye için adeta bir Fırat kapanına dönüştüğünü gösteriyor.

Milli değil icazetli harekât

Fırat kalkanı her ne kadar iktidar tarafından milli bir girişim olarak sunulsa da aslında baştan itibaren icazetli bir girişim olarak kaldı. ABD emperyalizmi, NATO ordusu TSK'nın, Amerikan beslemesi ÖSO çeteleriyle Suriye sahinde pozisyon almasını kendi çıkarlarına uygun gördü. Mümkün mertebe TSK ile bölgede kendisinin kara ordusu olarak gördüğü bir başka güç olan YPG arasında çatışma yaşanmaması için çaba sarf etti. Rusya ise Fırat Kalkanı'na resmi destek vermese de Türkiye'nin Halep'teki çetelere askeri ve siyasi desteğini kesmesi karşılığında bu girişime itiraz etmedi. Rus uçağının düşürülmesinden sonra Türk uçaklarını Suriye sınırından içeri sokmayan füze savunma kal-

kanını fiilen indirdi. Suriye ordusu ise Fırat Kalkanı'na herhangi bir askeri müdahalede bulunmadı.

Suriye vuruyor, Rusya duymazdan geliyor

Ta ki 24 Kasım'a, Rus uçağının düşürülmesinin yıldönümüne kadar. El Bab'ı kuşatan TSK güçlerinin bir mevzisi Suriye uçakları tarafından bombalandı. TSK adına yapılan resmi açıklama ile saldırının Suriye uçakları tarafından gerçekleştirildiği açıklandı. Suriye cephesinden saldırının Türkiye'nin Lazkiye'de yaptığı topçu atışına bir tür misilleme olarak yapıldığına işaret eden açıklamalar geldi. Rusya ise nasıl Fırat Kalkanı'na sessiz destek veriyse bu saldırıyla ilgili de aynı tutumu alarak TSK'nın vurulmasına zımni destek verdi.

Erdoğan ve AKP iktidarı El Bab'ı fethetmeye giderken bir anda kendini kapana kısılmış halde buldu. Zira TSK ve ÖSO güçleri henüz El Bab'a girememişken, doğudan yani Mıncı'dan Suriye Demokratik Güçleri'nin (YPG başat rol oynuyor) El Bab'a doğru ilerleyişi ile karşılaştı. Bu ilerleyişi durdurmak için güçlerini El Bab'ın doğusuna kaydırıp ve Mıncı'ya El Bab'a bağlayan otoyolu kesmeyi ve bu ilerley-

yişi durdurmayı başardı. Ne var ki bu sefer de Batı'dan Afrin'den SDG güçlerinin ve Halep şehir merkezinin doğusundan Suriye Ordusu'nun ilerleyişi başladı. Eğer Suriye uçaklarının TSK'yı vurması münferit bir olay olsaydı, yanlışlığa, birilerinin provokasyonuna (Türkiye'nin şu andaki resmi tezi budur) bağlanabilirdi. Oysa Suriye hem Dana'da hem de Kufeir'de vurdu. Ayrıca Suriye ordusu karadan da El Bab'ı kuşatıyor. Üstelik bu kuşatmanın Türkiye'nin baş düşman olarak gördüğü SDG ile işbirliği içinde gerçekleştiği anlaşılıyor. El Bab'ın güneyinde 15 kilometre ötede Suriye ordusunun tahkimatının bulunduğu da düşünülürse durum Türkiye açısından içinden çıkılması zor bir kapana dönüşmüş durumda. Erdoğan ne kadar sesini yükseltirse yükseltsin mevcut durumda TSK ile Suriye Ordusu açıkça çatışmaya girmeden Rakka'ya yürümek artık imkânsız. TSK ve ÖSO, El Bab'ı alsa bile bu durum kısa sürede değişmeyecek.

İktidar neden suskun?

Türkiye'nin gerek Erdoğan ve hükümet gerekse de TSK düzeyinde son derece alttan alan bir tutum sergilemesi ise son derece çarpıcı. Gazeteciyi, akademisyeni, sendi-

kacıyı milli güvenlik tehdidi ilan eden, kürsülerden bağıra çağıra hakaretler yağdıran iktidarın bizzat askerlerinin vurulmasına sessiz kalmasının üzerine halkın düşünmesi lazım. 15 Temmuz darbe girişimini bahane edip OHAL ilan eden, muhalefeti milli güvenlik gerekçesiyle susturmaya, aynı gerekçeyle grevleri yasaklamaya çalışan iktidarın, darbedeki rolü son derece açık olan ABD'nin komutanlarını Genelkurmay karargâhına yerleştirmesi de aynı ilgiyi hak ediyor.

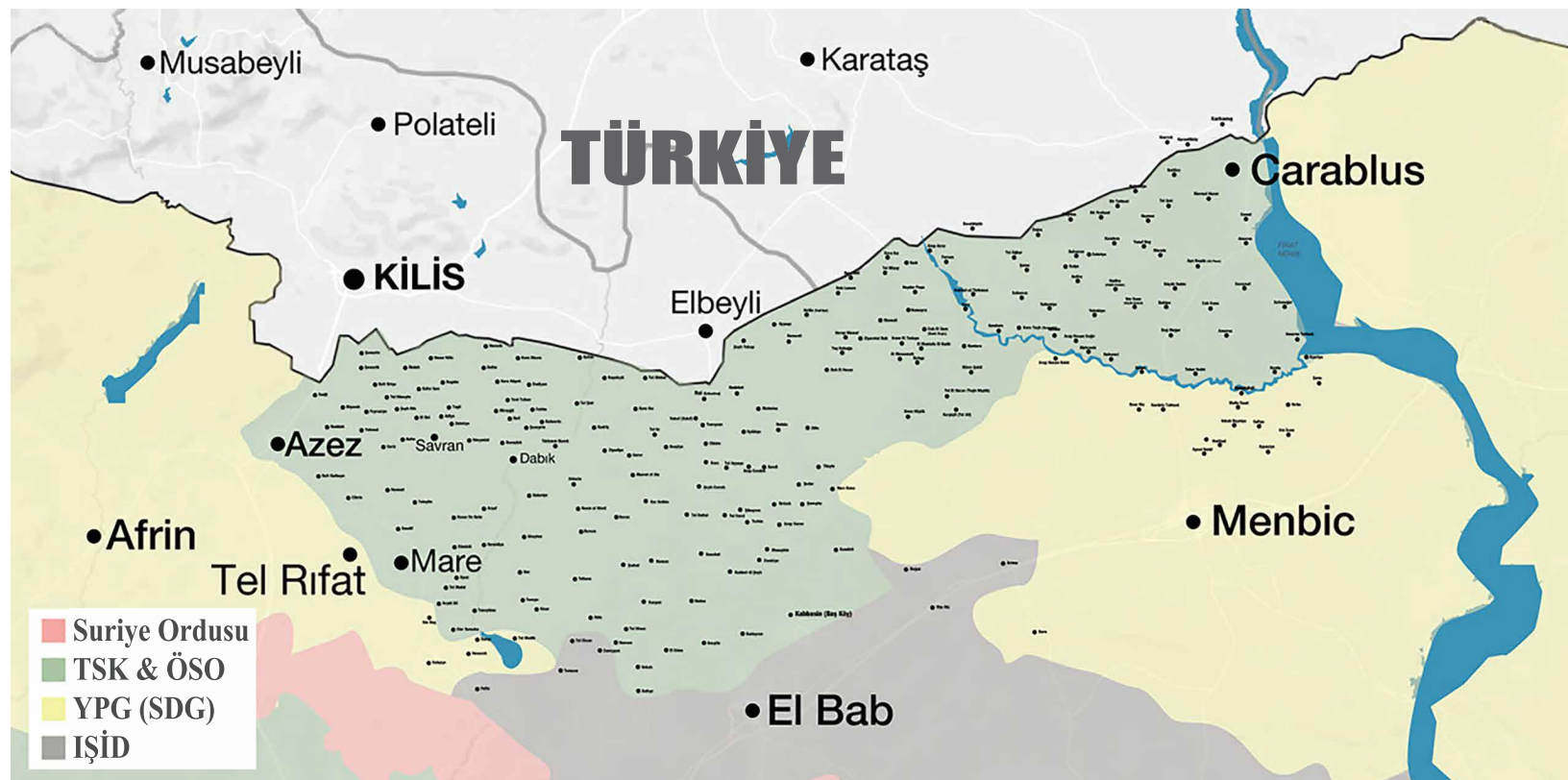
Erdoğan ve AKP iktidarı halkı hamasi nutuklarla kandırıyor, içine girdiği sıkışıklıktan bir tür askeri zafer elde ederek çıkmaya çalışıyor; ama bu askeri zaferi yabancı güçlerin icazetine bağladığı için de giderek daha fazla kapana kısıyor. Erdoğan ve AKP iktidarı bu kapandan kurtulmak için tekrar ABD emperyalizminin desteğini talep edecektir. Zira, Erdoğan Putin'le isterse her sabah ve akşam telefonla görüşsün Türkiye NATO üyesi olarak kaldıkça, Genelkurmay karargâhında ABD generali ikamet etmeyi sürdürdükçe, İncirlik Üssü Amerikan uçaklarına ve nükleer silahlara ev sahipliği yaptıkça Rusya ile stratejik bir işbirliği kurulamaz.

Öte yandan Türkiye istediği kadar arda ardına güvenlik toplantıları yapsın, istediği kadar sınıra tank yığınsın sonuçta manevra alanı kısıtlıdır. TSK'nın bulunduğu top-

raklar Suriye'nin topraklarıdır. Bu topraklarda resmi iktidarın talebiyle bulunan askeri güçler bellidir. TSK da bu güçlerden biri değildir. El Bab'ı da alırım, Mıncı'ya da girerim, Rakka'ya da yürürüm diyemezsiniz. Suriye ile anlaşma ve koordinasyon olmadan ABD'nin desteği ve Rusya'nın icazetiyle bölgeye giren Erdoğan ve AKP iktidarı, askerin kaderini bu güçlerin bölge politikalarına terk etmiştir. İktidar ne yapacağını bilmez haldedir. Bu yüzden suskundur.

Kapandan kurtulmanın tek yolu: Dostu ve düşmanı emekçi halkın çıkarına göre belirlemek

Ne yazık ki Erdoğan'ın ve AKP'nin bu tutarsız politikalarının ceremesini canıyla emekçi halk ödüyor. Tüm bedeli ödeyen emekçi halka ise söz hakkı tanınmıyor. Oysa işçi ve emekçilerin belirlediği bir politika hem bu kapandan Türkiye'yi çıkarabilir hem de Türkiye'yi emperyalizmin daha fazla nüfuzu altına girmekten alıkoyabilir. İşçi sınıfının politikası dost ve düşman tarifini tamamen değiştirecektir. ABD'yi dost, kardeş halkları ve komşuları düşman gören, ÖSO çetecisini şehit, gazeteciyi, akademisyeni terörist ilan eden bir politika kabul edilemez. İçerde halka karşı hamasi Batı karşıtlığı yapmak yerine Türkiye sahada NATO'dan çıkmalı, İncirlik Üssü'nü kapatmalı, nükleer silahlara el koymalı, Amerikan generalini karargâhından kovmalıdır. TSK askeri Suriye'den çekilmelidir. ÖSO'cu, mezhepçi, tekfirçi çeteleri şehit ve dost gören politika tamamen terk edilmelidir. DAİŞ başta olmak üzere tüm mezhepçi tekfirçi çetelere karşı Suriye halkının mücadelesine askeri ve siyasi destek verilmelidir. Rojava'da kardeş Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı tanınmalı, hem bu hakkın mutlak bir gereği hem de bölge halklarının kardeşliğinin teminatı olarak Amerikan, Fransız, İngiliz vb. tüm yabancı askerlerin ve üslerin temizlenmesi için askeri ve siyasi işbirliği geliştirilmelidir. Bu politika işçinin emekçinin çıkarına olan tek politikadır, sadece Suriye'de değil Türkiye'de de halkın arzu ettiği barışı ve özgürlüğü sağlayacak tek seçenektir.

Çözüm: Türkiye Taşkömürü Kurumu'na toplu işçi alımı!

Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) bugünlerde yeniden özelleştirme saldırısı altındaysa, bunun nedeni devletin uygulamış olduğu politikalarıdır. Genel olarak özelleştirmeye yönelik bu politikalar çok açık ve bilinçli bir şekilde sermaye sınıfının, patronların çıkarları doğrultusunda belirlenmiştir. Kılavuzu TÜSİAD'dır, IMF'dir, Dünya Bankası'dır, Avrupa Birliği'dir. TTK özelinde ise bu politikanın bir gereği olarak uyguladıkları yöntem, yıllar içerisinde kurumun işçi sayısının düşürülmesi olmuştur.

TTK'yi özelleştirmek için 20-30 yıl önceden planlanan bu saldırı karşısında verilecek mücadele de doğru talepler ve uygun mücadele

yöntemlerini gerektirir!

Hükümetle, muhalefette değil işçilerle!

Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) yönetiminin bu dönemde izleyeceği uygun politika diplomatik görüşmeler olamaz. Karadon müessesesini özelleştirme kapsamına aldığı yazılı olarak bildiren, işçi alımı konusunda hiçbir adım atmayan ve tepkileri yumuşatmak için özelleştirme kelimesi yerine "yeniden yapılandıracağız" diye açıklamalar yapan bir hükümetten maden işçisinin lehine bir çözüm çıkmayacağı ortadadır. İktidar ve sermaye adına çıkacak çözüm kurumun bir kısmını değil tamamını

özelleştirmek olacaktır.

Sendika yönetimi defalarca deneyip en ufak sonuç dahi alamadığı bu diplomatik görüşmeler yerine yüzünü kendi tabanına, Zonguldak havzasına, işçiye, işçinin taleplerine dönmelidir. İşçinin talebi ortadadır: Toplu işçi alımı! TTK'ya işçi alımını sağlayacak olan maden işçisinin örgütlü gücü ve bu yoldaki kararlı eylemleridir. Bu doğrultuda doğru mücadeleye hattını çizecek ve işçileri harekete geçirecek olan sendikadır. Sendika, bu talep etrafında ve bir bütün olarak özelleştirmeye karşı işçileri birleştiren bir hat izlemelidir.

Emekçiler hazır, Zonguldak havzası hazır!

Zonguldak, sadece maden işçisiyle değil, diğer sektörlerdeki işçisiyle, memuruyla, yöre halkıyla bu mücadeleye hazır olduğunu farklı zamanlarda çeşitli yollarla göstermiştir. Maden işçisi özelleştirmeye karşı olduğunu ve bu konuda mücadeleye hazır olduğunu 14 Temmuz'daki miting ve yürüyüşle, attığı sloganlarla göstermiştir. Zonguldak halkı da maden işçisinin mücadelesini desteklediğini, TTK'nın özelleştirilmesine karşı olduğunu "kuruma en kısa sürede ve yeterli sayıda işçi alınsın" talebinin yer aldığı, "TTK özelleştirilemez, kapatılamaz" diyen 45 bin kişinin imzasını taşıyan metinle göstermiştir.

Tabanda işyeri komiteleri kurulmalı!

GMİS, Başkanlar Kurulunda alınan işyeri komiteleri kurulması kararını hızlı bir şekilde hayata geçirmeli ve kuruma işçi alımı kampanyası için etkili bir şekilde faaliyetlere başlamalıdır. Bu süreçte işyeri komitelerinin oluşturulması hayati bir öneme sahiptir.

Maden işçisi, kendi işi ve geleceğiyle ilgili, sendikadaki çalıştığı kurumla ilgili gelişmeler konusunda bilgi sahibi olabilmek için söylenece, dedikodulara ve sosyal medyaya terk edilemez. Gerçeklere ulaşmak maden işçisinin hakkıdır! Ayrıca sendikaların alacağı ve uygulayacağı kararların denetlenmesinde ve işçi iradesinin sendikaya yansıtılmasında bu komitelerin etkin bir şekilde çalıştırılması da önemlidir.

Maden işçisi ancak bu şekilde bir taban örgütlenmesiyle kararların alınmasında aktif olabilir, gerçeklere doğrudan komitesi aracılığıyla ulaşabilir ve alınan kararların uygulanıp uygulanmadığını denetleyebilir.

Madenciler, metal işçileri, turizm emekçileri, öğretmenler ve alın teriyle geçinen herkes omuz omuza verse...

İşçi sınıfını bekleyen tehlikeler büyük. Özelleştirme bir yandan sıkıştırıyor, kapıdaki ekonomik kriz diğer yandan. Kıdem tazminatının gaspı bir koldan ilerletilip kamu emekçilerinin iş güvencesi yok edilmeye çalışılırken bir koldan da taşeron kadro yalını büyütülüyor. Filmin sonu belli, işçi sınıfı kendi yolunu çizmezse hali yine harap olacaktır.

Metal işçilerinin, taşeron işçilerin, diğer emekçilerin mücadelesi de maden işçilerinin mücadelesiyle aynıdır. Bu derelerin birleşip ırmak olması şart. Tüm işçiler ve emekçiler birlik olsa karşılarında duracak güç yok. İşte o zaman ne özelleştirme gündemi kalır ne kıdem tazminatının gaspı ne de iş güvencesinin adım adım her yerde yok edilmesi söz konusu olabilir.

Öyleyse yolumuz belli: Birleşik İşçi Cephesi!

Armağan Tulun

Nilüfer, Esenyurt, Aladağ

Sadece günler önce AKP iktidarı "rıza yaşı"ni kaçta düşürsem derdinde çocuklara karşı işlenen cinsel suçları meşrulaştırmaya, tecavüzcüleri kurtarmaya çalışıyordu. Toplumun büyük bir kesimi ayağa kalkınca ilgili maddeleri tasarıdan çıkarmak zorunda kaldı. Çocuk yaşta rıza olmaz, ölüm hiç olmaz...

29 Kasım'da Adana'da yaşları 11 ile 14 arasında değişen 11 kız çocuğu (ayrıca bir yurt görevlisi) yanarak can verdi. Ama ölümlerinin sebebi öyle elektrik kontağından çıkan yangın falan değil. Sebep, devletin her çocuğa parasız, nitelikli bir eğitim ve barınma imkânı sağlaması gerekirken bu sorumluluğu cemaatlara bırakmış olması. Sebep, bu cemaatlerin üzerinde hiçbir denetimin kurulmamış olması. Sebep, bu cemaatlerin in-

safına bırakılmış ahlak anlayışı ile küçücük çocukların üzerine kilit vurulması. Adana Büyükşehir Belediye Başkanı çıkıp ne diyor?: "Yangın merdiveninin kilitli olduğu anlaşılıyor. Kapı plastik. Casetler yangın merdiveninin olduğu noktada bulundu". Birbirine sarılı halde! Alevlerin arasından çıkmaya, canlarını kurtarmaya çalışan 12 küçücük çocuğa hayatlarının son dakikalarında yaşatılan korkuyu daha acı bir şekilde ne anlatabilir?

Peki devletin bu katliamın ardından ilk yaptığı ne oldu? Alevler, dumanlar neredeyse bütün Adana'dan görülünce bölgeye akın eden ailelerin, halkın olası bir tepkisini bastırmak üzere ilçeye polis ve jandarma takviyesi göndermek, mahalleyi abluka altına almak. 17 Ağustos depreminden, Soma'dan, Ermenek'ten ve başka cinayetlerden bildiğimiz manzaralar. Bir de tabii derhal katliama ilişkin yayın yasağı da getirdiler. Gerekçe, "yurt çapında huzur ve güven ortamının bozulmaması". Bu ülkede küçücük bebelerin cenazeleri buzdolaplarında saklanırken, 9 yaşındaki kız çocuğu kendisini taciz eden adamı görme korkusuyla kalp krizi geçirip ölürken, her gün başka bir

köşeden çocuklara yönelik cinsel taciz ve tecavüz haberleri yükselirken, vakaların sayısı on binlerle anılırken hangi huzur, hangi güven ortamı?

Şimdi neymiş soruşturma açılacak, zafiyetler ortaya çıkacakmış. İtirazımız olmaz elbet ama meseleyi binanın projesini çizen mimarla, inşaatını, elektrik tesisatını yapan firmalarla sınırlandırmalarına izin vermeyelim. Daha yangın tam olarak söndürülmeden canlı yayında habercilerin yönelttiği "itfaiye ekipleri yurttan denetim yaptı mı" sorusuna "şimdi seyircilerin karşısında çok zeki sorular sorduğunuzu zannetmeyin" diye cevap vererek üste çıkanlardan da, o binanın bir öğrenci yurdu şeklinde kullanıma uygun olmadığı

halde buna göz yumanlardan da, kader deyip geçen profesörlerden de ama hepsinden önemlisi kendi sorumluluğunu bu cemaatlara ve vakıflara devreden sonra da onları tümüyle denetimsiz bırakarak çocukları heba eden hükümetten de hesap soralım. Çünkü Adana'daki katliamın her düzeydeki sorumlularının üzerine gitmek, peşini bı-

rakmamak kaybettiğimiz canlara olan borcumuz.

Yenilerinin olmasını engellemek ise görevimiz. Yoksa bu son olmayacak. 2008'de Konya'da Kuran kursuna giden kız öğrencilerin kaldığı yurttan gaz sıkışması sonucu yaşanan patlamada bina çöktüğünde 17 öğrenci enkaz altına kalarak yaşamını yitirmişti. Dönemin İçişleri Bakanı Beşir Atalay, binanın ruhsatı olup olmadığı sorulduğunda "Şimdi hayatlarla ilgileniyoruz" demişti. O hayatlar yitip gitti, kimse sonra başka bir şeyle ilgilenmedi. Ölenlerin, yaralananların ailelerinin üzerinde öyle bir baskı kuruldu ki sadece tek bir veli, o da ancak olaydan iki yıl sonra şikâyetçi olabildi. Neredeyse tam bir yıl önce 1 Aralık 2015'te Diyarbakır'ın Kulp İlçesi'nde yine bir Kuran kursu binasında çıkan yangında da 6 öğrenci yaşamını yitirmiş, onların cansız bedenleri de balkon kapısının önünde yığılmış şekilde bulunmuştu. Bu yurtlarda ve tüm eğitim kurumlarında denetimsizlik devam ettiği sürece, maalesef bu listeye yenilerinin eklen-

mesi de kaçınılmaz olacaktır. Şimdi öfkemizi kusup bir sonraki katliama kadar köşemize çekilmeyelim. Cemaat ve vakıflara ait olanlar da dahil tüm özel eğitim kurumlarının ve yurtların kamulaştırılması için; her öğrencinin nitelikli eğitim ve barınma imkânlarına ücretsiz ulaşabilmesi için mücadele edelim. Eğitim kurumlarında ve yurtlarda devlet denetiminin yanında öğrenciler, veliler ve eğitim emekçileri sendikalarının denetimini savunalım.

Aralık 2005'te Bursa'da Nilüfer'de çıkan yangında fabrika-ya kilitlendiği için yanarak can veren 5 işçi kadın bu 12 çocuğun ablalarıdır. Mart 2012'de İstanbul'un karında kışında, Esenyurt'ta bir inşaat, kaldıkları derme çatma çadırda acil durumda çıkacakları ikinci bir kapı olmadığı için yanarak can veren 11 işçi de ağabeyleri. Hepsi aynı aileden, işçi sınıfından, emekçi halktan. Hepsinin de kaderi değil ama katili bir, her şeyin merkezine kâr hırsını koyan, bunun için her türlü gericiliği besleyen sermaye düzeni. Yıkılma bu köhne düzeni ve kimsenin burnunun bile kanamayacağı bambaşka bir dünya kuralım.

AKP'nin kadınlara bir saldırısı daha:

Tecavüz yasası

AKP'nin geçtiğimiz ay kurnazlık yaparak bir gece son anda meclisten geçirmeye çalıştığı tecavüz yasası kadınların ve kamuoyunun baskısıyla engellendi. Akıllarınca hem tecavüzcü "mağdur"ları dışarı salacak ve 4 bin kişiyi aileleri ile birlikte saflarına kazanacaklar hem de hapisanelerde biraz yer açılmasını sağlayacaklardı. Kadınlar AKP'ye geri adım attırdılar. Bir kez daha erkek egemen sistemin sesini kadınların sesi bastırdı!

Geçtiğimiz ay mecliste, çeşitli kanunlarda değişiklik yapmayı hedefleyen bir yargı paketi görüşüldü. 17 Kasım Perşembe gecesi son anda AKP'li vekiller verdikleri bir önerge ile bu paketin içerisine tecavüz-cüleri aklayacak kabul edilemez bir düzenleme sokmaya çalıştılar. Kadınlardan, kamuoyundan gelen tepki nedeniyle oluşan baskı sonucu önerge geri çekildi. Adalet Bakanı Bekir Bozdağ'ın da açıkladığı üzere "bu konu kapanmıştır". Ancak şimdilik.

Kepaze önerge aynen şu şekilde: "Cebir, tehdit, hile veya iradeyi sakatlayan başka bir neden olmaksızın 16/11/2016 tarihine kadar işlenen cinsel istismar suçunda, mağdurla failin evlenmesi durumunda, Ceza Muhakemesi Kanununun 231 inci maddesindeki koşullara bakılmaksızın, hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına, hüküm verilmiş ise cezanın infazının ertelenmesine karar verilir. Zamanasını süresi içinde evliliğin, failin kusuru ile sona ermesi halinde fail hakkındaki hüküm açıklanır veya cezanın infazına devam olunur. Bu fıkra uyarınca fail hakkında hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına veya cezanın infazının ertelenmesine karar verilmesi durumunda, suça azmettiren veya işlenişine yardım edenler hakkında kamu davasının düşmesine veya infazın ortadan kaldırılmasına karar verilir."

Düzenlemeyi bir örnekle açıklamak kepezeliği gözler önüne sermektedir. Vereceğimiz örnek dava konusu olmuş ya da olamamış, sağımızda solumuzda, uzağımızda yakınıımızda birçok çocuğun yaşadığı ve yaşaması olası bir örnek. 16 Kasım 2016'dan önce tecavüze uğrayan bir kız çocuğu anne babasının dayatma-

siyla kendisine tecavüz eden erkeklerle evlenirse, ortada ne cezalandırılacak bir tecavüzcü ne de bu suça ortak olan anne baba kalacak. Önergenin en başına göz boyamak için yazılmış olan cebir, tehdit vs. işin hikâyesi. Çocuğun rızası varsa bu hüküm uygulanmayacakmış. Aile evlilikle meseleyi kapattıktan sonra kim sorar çocuğa cebiri, tehdidi. Çocuğun rızası diye bir şey söz konusu olamaz. Hepsini geçtik, ortada cinsel saldırı anlamında bir suç olmasa dahi en iyi ihtimalle 17 yaşında okul çağındaki bir çocuğun evlilik kararı verme-

si, aile ile birlikte devletin de buna onay vermesi ne kadar mantıklıdır?

Bir taşla iki kuş değil bir kuş bile vuramadılar

Peki önergede getirilen tarih sınırlaması ne anlama geliyor? Neden 16 Kasım 2016? Bu önergeden yararlanabilecek, şu an hapisanede olan yaklaşık 4 bin kişi olduğunu söylüyorlar. Darbe girişiminin ardından hapisanelerin dolup taşıdığı herkesin malumu. Akılları sıra bir taşla iki kuş vuracaklar. Hem tecavüzcü "mağdur"ları dışarı salacaklar

ve 4 bin kişiyi aileleri ile birlikte saflarına kazanacaklar hem de hapisanelerde biraz yer açılmasını sağlayacaklar. Ne akıl ama!

Adalet Bakanı önergeyi savunmak için hemen bir açıklama yaptı. Özü kabahatinden büyük derler ya tıpkı öyle bir açıklama geldi Bekir Bozdağ'dan. "Düğün yapılmış, dernek yapılmış, gelmişler, hediyeleri takmışlar, resmen evlenmişler. Savcı düğününe gelmiş." diye başlayan bir açıklama. Gerisini dinleyesi gelmiyor insanın. Küçük bir çocuğu evlendiriyorlar, o yerin savcısı dava açmak şöyle dursun düğüne gidip bir de altın takıyor. Bu da bozacının şahidi şıracı, devletin savcısı.

Bu konu kapansa bile diğerleri var! Kadınlar mücadeleden dönmeyecek!

Önergeyi savunmak için konuştular da konuştular. Gece yarısı kimse duymadan geçiriverelim dediler

ama hesaba katmadıkları şeyler oldu. Mesela bu ülkede her zaman ikinci sınıf insan muamelesi yapmaya çalıştıkları kadınların gücü! Bir de meclis yeter sayısı... Önerge gece yarısı oyladığı ve mecliste yeterli sayıda milletvekili olmadığı için yeniden görüşüldü. Bu arada ülkenin her yerinden, kendi tabanlarından dahi kadınlar tasarıya karşı ses çıkardılar. Binlerce kadın sokaklara çıktı. Ne oldu? Yeniden görüşüldü ve komisyona geri gönderildi. Bekir Bozdağ çıkıp konu kapanmıştır diye açıklama yaptı. Sanki hatasını anlamış da bir daha yapmayacakmış gibi. Sahi konu kapandı mı?

Konu kapanmadı. Önerge yeniden görüşülmek üzere komisyona geri gönderildi. Yani bitmiş değil. Tepki biraz azalsın, hop diye bir gece ansızın yeniden önümüze gelebilir. Bekir Bozdağ da açıklamasının devamında partiler arasında bir konsensus (uzlaşma) olursa ileride tekrar gündeme gelebilir diyerek konunun yalnızca şimdilik kapandığını ifade ediyor aslında. Vazgeçmiş değiller. Ancak kadınlar da vazgeçmedi.

TÜİK'in 2015 verilerine göre 2015'te, 31 bin 337 evlilikte 16-17 yaşındaki kız çocukları gelin olmuş. Bunlar resmi evlilik rakamları. 16-17 yaşından önce resmi nikah kıyılması mümkün olmadığından imam nikahıyla evlendirilen çocukların sayısını içermiyor. Biz yıllardır çocuk evliliklerine karşı mücadele ederken buna rağmen çocuklar zorla evlendiriliyorken AKP'nin geçirmeye çalıştığı yasaya dönüp bir kez daha bakın. Bakın ki AKP'nin erkek egemen zihniyetine karşı mücadele etmekten vazgeçmeyin.

İlk kez mi?

Muhalefet partisi Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu da verilen önerge aleyhine karşı büyük alkışlar toplayan açıklamalar yaptı. AKP'yi eleştirirken kadınlara övgüler yağdırdı. Ona göre ilk kez kadınlar güçlerinin farkına var-

mışlar. Düzeltilim. Kadınlar ilk kez güçlerinin farkına varmadılar. Kadınlar güçlerinin her zaman farkındaydı. Bu dünyayı erkekler var etmedi. Erkek egemen sistemi de bu zihniyetinizi de kadınlar farkında oldukları güçleriyle yıkacaklar!

"Eve kadın bakar" mı?

"Eve kadın bakar." Bu kısacık cümle 1926'dan 2001'e kadar 75 yıl boyunca kadınlara yüklenen kanuni görevi ifade ediyor. Şu an yürürlükte olmayan medeni kanununda bulunan bu düzenleme, 76 yıl boyunca kadınların görevlerinin eve bakmak olduğu fikrine bütün toplumu ikna etmeye çalıştı. Kadınlar ise ısrarla çalışma haklarını savundu. Yıllar boyu mücadele vererek irili ufaklı pek çok kazanım elde ettiler. Bu kazanımlar istibdad rejimi kurma hayaliyle ülkeyi yangın yerine çeviren Tayyip Erdoğan ve iktidarı tarafından yine yasalarla tirpanlanıyor.

8 Kasım 2016 tarihinde yürü-

lüğe giren Analık İzni veya Ücretsiz İzin Sonrası Yapılacak Kısmi Süreli Çalışmalar Hakkında Yönetmelik tıpkı eski kanunun mantığı gibi, kadının asıl işinin evi ve çocukları olduğu, iş hayatında yedek iş gücü olarak kalması gerektiği düşüncesiyle hazırlanmış. Şu an yürürlükte.

Yönetmelikte öncelikle kadına doğumdan sonra bir analık izni veriliyor. Analık izninin bitiminden itibaren çocuğunun bakımı ve yetiştirilmesi amacıyla kadın birinci doğumda altmış gün, ikinci doğumda yüz yirmi gün, sonraki doğumlarda ise yüz seksen gün süreyle haftalık çalışma süresinin yarısı

kadar ücretsiz izin kullanabilecek. Bunun, eve kadın bakar düzenlemesinden hiçbir farkı yok. Çocuğun bakımının ve yetiştirilmesinin tamamen kadının üstüne yıkılması ve birden fazla çocuk yapılmasının teşviki, kadını iş hayatından uzaklaştırıp olabildiğince evde tutmanın yolları. Çocuğa kadın bakacak, kadın yetiştirecek. Peki, baba ne yapacak?

Yeniden üretim aracı olarak kadın

Düzenleme yalnızca erkek egemenliğini tesis etmekle kalmıyor tabii, sermayenin çıkarlarını da düşünmek şart. Kadını hepten evin içine kapatmak olmaz. Bir köşede ucuz ve yedek iş gücü olarak da kalmalı. Yönetmelik bunları da eksik bırakmamış. Çocuk

ilköğretime başlayana kadar kadın herhangi bir zamanda, kısmi çalışma talebinde bulunabilecek. Kısmi çalışmadan sonra kadın isterse tam zamanlı çalışmaya başlayacak. Yani kadın, çocukları yetiştirip birer iş gücü haline getirdikten sonra lazım olursa çalışma hayatında yerini alabilir. Kriz geldi, daha da derinleşecek. Toplumun taze ve ucuz iş gücüne ihtiyacı var. Bu ihtiyacı gidermek için iş gücü yetiştirme görevi ise kadının!

Yönetmeliğin yürürlüğe girdiği tarihten çok kısa bir süre sonra Yargıtay tarafından bir karar verildi. Şu an bağımsız olmadığını bildiğimiz hakimlere göre, aile birliğinin korunması ve kadının aile ile ilgili görevleri nedeniyle kadın için çalışma hayatı evlilikle aynı

anda gerektiği gibi yürütülemezmiş. Bu nedenle kadın evlendikten sonra iş sözleşmesini feshederse haklı olurmuş. Yönetmeliği hazırlayanlar da AKP neferleri. Hepsisi erkek egemen kapitalist sistemin hizmetinde.

Biz kadınlar evin yükünü tek başımıza sırtlamayacağız. Ucuz işgücü üreten kuluçka makineleri olmayacağız. Yasalarınız da sisteminiz de bizi yıldırılmaz. DİP'li Kadınlar olarak diyoruz ki: *Geçici işlerde, güvencesiz, düşük ücretlere ve esnek çalışmaya hayır! Sigortalı, sendikali, güvenceli, tam zamanlı istihdam hakkımız! Eşit işe eşit ücret! Çocukların bakımı ve ev işleri sadece kadının omuzlarına yüklenemez! Kadınlarla eşit süreli, ücretli ve devredilmez babalık izni! Her işyerine kreş!*

Arjantin:

20 bini aşkın işçi devrimci Marksizm bayrağı altında

Arjantin'de işçi sınıfı devrimci Marksizm bayrağı altında safa geliyor. 19 Kasım Cumartesi günü, başkent Buenos Aires yakınında bir stadyumda toplanan, çoğu işçi 20 bin mücadeleci insan, son bir yıldır Arjantin'in başında olan Mauricio Macri yönetiminin kemer sıkma programına meydan okudu. İşçi sınıfının bu gövde gösterisini örgütleyen, başını DİP'in kardeş partisi Partido Obrero'nun (PO, İşçi Partisi) çektiği üç Trotskist örgütün kurduğu bir cephe olan FİT.

FİT, yani Solun ve İşçilerin Cephesi, Arjantinli üç devrimci Marksist örgüt tarafından 2011 yılında kurulmuş ve hızla işçi sınıfının bağımsız alternatifini Peronistler ve Liberallerin ardından Arjantin siyasetinin üçüncü büyük aktörü haline getirmişti. 2011 seçimlerinde bir milyon iki yüz binden fazla oy alarak parlamentoya üç temsilci sokmuş, bunlara bir dördüncüsünü de 2015 seçimlerinde eklemişti. Bu dört vekilin üç tanesini kardeş partimiz olan Partido Obrero'nun militanları oluşturmaktadır.

Fakat FİT yalnızca bir seçim ittifakı değil. Bilakis, patronlara ve sendikal bürokrasiye karşı işçi sınıfının mücadelesini havzalarda büyütmek için kurulan FİT, bu alanda da büyük başarılar elde etti. Geçtiğimiz sene Nisan ayında, ülkenin en önemli sendikalarından biri olan lastik işçileri sendikası SUTNA seçimlerini, yıllardır sendikayı yöneten Peronist bürokrasinin listesini yenen FİT liderliğindeki sınıf mücadeleci liste kazanmış ve sendikanın liderliğini Partido Obrero militanı, yoldaşımız Alejandro Crespo üstlenmişti.

"Trotskistleri durdurmanıza yardım edeceğim"

Bunun yanı sıra işçi sınıfının her sektörü içinde önemli mevziler edinen FİT, patronlar için öylesi bir korkulu rüya haline geldi ki, şu anda Arjantin cumhurbaşkanı olan liberal Mauricio Macri, henüz cumhurbaşkanlığı adayı iken, ülkenin en büyük sendika konfederasyonu olan CGT'nin Peronist, yani milliyetçi ve sözde işçi dostu liderliğine

"Trotskistleri durdurmanıza yardım edeceğim" diyordu. Tüm seçim döneminde birbirine en ağır sözlerle saldıran burjuvazinin bu iki kolu, işçi sınıfının ve onun devrimci öncüsünün gürleşen ayak seslerini duyar duymaz korkuyla nasıl da hemen omuz omuza veriyorlar!

19 Kasım Cumartesi günü, FİT, patronların ve onların siyasi temsilcilerinin korkmakta ne kadar haklı olduğunu bir kez daha gösterdi. Her ne kadar etkinliğin çok kitlesel olacağı ve binlerce işçinin katılacağı zaten öngörülüyor olsa da, yirmi bini aşan katılımcı ile coşku tüm beklentilerin üstüne çıktı. Arjantin'in en uzak

güney bölgesinden gelen petrol işçilerinden, Buenos Aires metrosunun işçi delegelerine, Alejandro Crespo önderliğinde yürüyen lastik işçilerinden, 2001 isyanı ile tüm dünyanın tanıdığı ünlü "Piqueteros"a ve işgal edilmiş fabrikaların temsilcilerine kadar on binlerce işçi önce devasa kortejlerle Buenos Aires'ten geçti, sonra da Atlanta stadını doldurdu.

İşçi sınıfı hareketi içinde bir çekim merkezi

Bu etkinliğin gösterdiği bir diğer gelişme ise, düşmana korku veren FİT'in dost güçler arasında da nasıl bir çekim merkezi haline geldiği

di. Çeşitli devrimci örgütler ve FİT bileşeni olmayan birçok sınıf mücadeleci sendikacı da etkinliğe katıldı.

Yirmi bini aşkın kişinin katıldığı etkinlikte kısa süre önce bir trafik kazasında hayatını kaybeden Partido Obrero militanı Franco Martinez de anıldı. 2010 yılında, Peronist sendika ağalarının adamlarınca vurularak katledilen Partido Obrero militanı Mariano Ferreyra'nın resminin bulunduğu devasa bir pankart açılırken, birçok konuşmacı da yoldaşımızı andı. FİT'li öncü metro, lastik ve demiryolu işçilerinin yanı sıra FİT bileşeni örgütlerin temsilcilerinin söz aldığı etkinlikte çeşitli

uluslararası destek mesajları okundu. Türkiye'den DİP'in mesajı coşuklu alkışlarla karşılanırken etkinlik FİT'li sanatçılar korosunun konserinin ardından son buldu.

Bu etkinlik, çok güçlü bir devin, Arjantin işçi sınıfının ellerini toprağa basıp doğrulmakta olduğunu gösteriyor. Bu Arjantin işçi sınıfıdır ki 1969'da Cordobazo olarak bilinen isyanda kendine "Arjantin devrimi" adını vermiş bir darbeyi belini doğrultamaz hale getirmiş, 2001 Argentinazo isyanında bir haftada dört cumhurbaşkanı devirmiştir. Şimdi bu dev, devrimci önderliğini de bularak bir kez daha tarih sahnesine çıkıyor.

DİP'in mesajı: "FİT'in Arjantin'de elde ettiği her zafer aynı zamanda bizim zaferimizdir!"

Değerli FİT'li yoldaşlar,

Dünyanın bir başka köşesinden, Türkiye'den, Devrimci İşçi Partisi (DİP) adına FİT'in Atlanta'daki etkinliğini ve orada bulunan herkesi selamlıyoruz. DİP, Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu'nun (DEYK) Türkiye seksiyonudur.

Bu vesileyle, Partido Obrero (DEYK'in Arjantin seksiyonu) militanlarına ve tüm FİT'lilere, kaybettığımız Franco Martinez yoldaş için başsağlığı dileklerimizizi iletiyoruz. Bizler de bu yıl, altı ay gibi kısa bir süre içerisinde, iki değerli militanımızı, Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi üyesi Atlen Yıldırım'ı ve bir işçi havzasındaki yerel parti örgütünün lideri, sanayi

işçisi Sevda Alyakut'u kaybettik.

Atlanta'da gerçekleştirdiğiniz etkinlik, FİT'in geçirdiği bir durgunluk döneminin ardından geldiği ve bu sebeple, FİT'i etkileyen tüm sorunlara rağmen, Arjantin işçi sınıfına ve sömürülen kitlelerine yararlı bir birleşik aracı yeniden ayağa kaldırma iradesini temsil ettiği için örnek bir adımdır. FİT'in geçmişteki ve dileriz ki gelecekteki her başarısı dünyanın bu köşesindeki bizler için de bir başarıdır, zira dünyanın tüm ülkelerinde işçi sınıfının kaderi birbirine ayıramayacak biçimde bağlıdır. Yoldaşlar, FİT'in Arjantin'deki ve Latin Amerika'daki sınıf mücadelelerinde elde ettiği her zafer aynı zamanda bizim zaferimizdir!

(...)

Yoldaşlar,

Tıpkı bizim mücadelemizin aynı zamanda Latin Amerika kitleleri için de verildiği gibi, sizin mücadeleniz de bizim mücadelemizdir! FİT'in, işçi sınıfını iktidara taşıma görevinde başarılı olmasını diliyoruz.

Yaşasın Dördüncü Enternasyonal!

Yaşasın Dünya Devrimi!

Sürekli devrime kadar daima mücadele!

17 Kasım 2016

Gazetemizde kısaltılmış olarak yayınladığımız mesajın tamamını Gerçek gazetesinin internet sitesinden okuyabilirsiniz.

Gençlik mücadelesi

Memleket ve gençlik

Ülkede her saat gündem değişiyor, kriz kapımıza dayandı derken savaştan bir haber veriyorlar. Gençlik memleketteki vaziyetten ve gidişattan memnun değil, kaygılı. Çünkü memleket sorunları kendisini de derinden etkiliyor. Örneğin savaş... TSK, Türk patronlarının Ortadoğu'daki çıkarları adına, Rojava'nın iki yakası birleşmesin diye Suriye'ye girdi. Fırat Kalkanı'nda ölen asker sayısı bu satırlar yazılırken 18'e ulaştı. Savaşta ölen askerlere baktığımızda birçoğu gencecik

yaşta, yoksul emekçi çocukları. Bugün bu sayı 18, fakat görünüyorum ki kapitalizm bizi çok büyük savaflara doğru götürüyor. İşte o zaman bombalanan şehirlerde, delik deşik olmuş cephelerde 18 son derecede küçük bir sayı haline gelecek.

Ekonomi de iyiye gitmiyor. Kriz kapıda. Ülkede genç işsizlik oranı resmi rakamlara göre en az %20 yani her 5 gençten 1'i işsiz! Hatta 4 işsizden 1'inin üniversiteli olduğu ülkede, üniversite bitirmek de işsiz kalmayı engellemiyor.

Gençler iş bulabilse bile en kötü koşullarda, güvencesiz şekilde çalışmaya mahkûm bırakılıyor. Emekçi ailelerin cebinde para yok; çocukları eğitimden, giyimden, doğru düzgün beslenmeden mahrum kalıyor.

Politik arena da hiç farklı değil. İktidarı sarsıntılar yaşayan Erdoğan ve AKP OHAL'i emekçi halka saldırı için kullanıyor. KHK üstüne KHK çıkıyor, solcu akademisyenler, kamu emekçileri işlerinden atılıyor. HDP eşbaşkanları, milletvekilleri cezaevine giriyor, Kürt belediyelerine kayyım atanıyor. Halk sokağa çıkıp söz söylese anında polis saldırısına maruz kalıyor. Birbiri üzerine gazeteler, televizyonlar, demekler kapatılıyor. Böyle giderse gençlik, Erdoğan ve AKP yanlısı olanlardan başka okuyacak gazete, izleyecek televizyon bulamayacak. Erdoğan ve AKP adım adım istibdad rejimi kurmaya çalışıyor. İstibdad muhalif sesleri susturmak, işçi sınıfının birliğini dağıtmak, kadınlara eve hapsedmek, Kürtleri sindirmek istiyor. Üniversiteler polis karakoluna dönüştürüldü. Rektörlükler muhalif etkinlikleri, afiş asmayı, masa açmayı yasaklıyor. İstibdad

gençliğin elini kolunu bağlamak, sesini boğmak istiyor.

Memlekette iyi şeyler olmuyor mu peki? Oluyor. Kadınlar sokakları doldurup taşıyor, istismar yasasını çöpe gönderiyor. Üniversitelerde akademisyenlerin, öğrencilerin, işçilerin sesi bir olup çok daha gür çıkıyor. Metal fabrikalarında işçiler mücadeleyi tekrardan yükseltiyor, ardı ardına eylemler düzenliyor. Bu iyi şeyleri çoğaltmalı ve büyütmeliyiz!

Gençlik ne yapmalı?

Liberalizmin pompaladığı bireycilik gençliği çürütüyor. Kariyer planları değil toplumu yozlaşmadan, halkları emperyalizmden ve sömürgecilikten, emekçileri sömürden kurtarmanın planları-

nı yapmalıyız. Her koyun kendi bacağından asılmıyor. Bizim, ailemizin, işçi sınıfının ve tüm dünya halklarının geleceğinden ayrı bir geleceğimiz yok. Krizler milyonlarca işçiyi işsiz bırakırken, emperyalist savaşlar milyonlarca emekçiyi cephelerde, şehirlerde yok ederken biz tüm bu yaşananların dışında değiliz. Ortadoğu'da yaşadığımızı düşünürsek hepsinin tam göbeğindeyiz. Bu yüzden ekonomiyle, politikayla, savaşla ilgilenmek zorundayız. Kötü gidişata karşı işçilerden, emekçilerden, ezilenlerden yana tavır koymak ve geleceği değiştirmek gençliğin de görevidir. Elimizden geleni yapmalıyız, daha fazla örgütlenmeli ve mücadeleyi yükseltmeliyiz!

MSGÜ'de "güvenlik önlemleri" ve mücadele

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nin iki ana kampüsü olan Bomonti ve Fındıklı'da alınmaya başlanan "güvenlik önlemleri", giderek öğrencilerin özgürlüğünü kısıtlamaya, sesini kısıtmaya yöneliyor. Bu önlemler senenin başından beri, OHAL'in yarattığı baskı ortamı ile keyfi biçimde arttırılıyor, güvenlik bahanesi ile okulda siyaset yapma, örgütlenme hakkı engelleniyor. YÖK ve rektörlük, polis ve ÖGB eliyle, kampüslerde OHAL'in uygulayıcısı rolüne soyunuyor.

Geçmiş yıllarda geç saatlere kadar okulun tüm öğrencilerinin kullanımına açık olan kampüs ve çalışma alanları, geçen sene den beri erken saatte boşaltılıyor. Geçen sene Newroz'dan bu yana kapıda öğrencilerin çantaları açılıyor, içindeki dergi, gazete, kitap dahil her şeye güvenlik ta-

rafından bakılıyor. Öğrencilerin kampüs içerisine arkadaşlarını, yakınlarını getirmeleri güvenlik bahanesi ile engelleniyor. Geçen sene Bomonti kampüsünde yapılan eylemlere defalarca polis saldırdı, öğrenciler yaka paça gözaltına alındı. OHAL'in ilanının ardından, okullar açıldığında ise görüyoruz ki hiçbir meşru dayanağı olmayan OHAL'e dayanarak rektörlük okuldaki bütün muhalif sesleri kesmek istiyor. Kimi zaman okul içerisinde bildiri dağıtmak, afiş asmak gibi en basit siyasi faaliyetlere izin verilmiyor, öğrencilerin örgütlenme özgürlüğüne müdahale ediliyor. Kimi zaman çanta aramasında çantasından Gerçek gazetesi gibi, işçi sınıfından, ezilenlerden yana bir gazete çıkan öğrenciler kampüse alınmak istenmiyor.

Ancak buna rağmen Mimar

Sinan öğrencileri seslerini yükseltiyor. Örneğin hükümet tecavüz ve cinsel istismar suçlularını aklamaya yönelik yasayı meclisten geçirmeye çalışıldığında, 22 Kasım'da Bomonti'de toplanan kadınlar, sloganlarıyla, alkışlarıyla hem yasa iptal edilene kadar mücadelelerini sürdüreceklerini, hem de okulda siyaseti yasaklamaya çalışanlara izin vermeyeceklerini ilan ettiler. Bildirilerini topluca dağıtarak ifade özgürlüğüne dokundurmaya çalıştıklarını ilan ettiler. Okul içerisinde fiili meşru mücadelenin karşısında ne OHAL'in ne rektörlüğün durabileceğini böylece kanıtladılar. Bugünden sonra da, hem üniversitelerde hem de bütün ülkede kurulmak istenen istibdad rejimine karşı gençlik mücadele etmeye devam edecek!

Madalyonun iki yüzü

Uludağ Üniversitesi öğrencileri 6 Kasım 2015 tarihinde YÖK'ü protesto etmek amacıyla Mediko-Sosyal binası önünde bir basın açıklaması düzenlemişlerdi. Bu eylemde aralarında yoldaşlarımızın da bulunduğu 18 öğrenciye "Cumhurbaşkanına hakaret" sebebiyle dava açılmıştı. Dava, geçtiğimiz 24 Kasım 2016 Perşembe günü sonuçlandı. 16 öğrenciye 11 ay 20 gün hapis cezası verildi.

Bu madalyonun görünen kısmı. Peki, öbür tarafında yaşanan gerçek nedir? Gerçek şu: Cumhurbaşkanı'nın, hükümetin, burjuva partilerin temsilcilerinin ve bunların asıl hizmet ettiği kişiler yani patronların ortak korkusu, başta işçi sınıfı ve devrimciler olmak üzere tüm muhalif seslerdir. Bu yüzden üniversitelerde akademisyenlere, öğrencilere; fabrikalarda, madenlerde, plazalarda işçilere topyekûn saldırıyorlar. Yıl-

dırmaya çalışıyorlar. Ancak hiçbir zaman bunu başaramayacaklarını bilmeleri onların uykularını kaçırıyor.

Uludağ Üniversitesi'nde yaşanan, bu korkunun sadece ufak bir yansımasıdır. Üniversitelerine Sütaş grevini, taşeron işçilerinin sorunlarını, metal grevlerini taşıyan öğrencileri artık hiçbir faaliyet gösteremeyecek konuma getirmek istiyorlar. Fabrikalarda, madenlerde katledilen işçilerin, harç parası için çalışırken ölen öğrencinin, yapılan yolsuzlukların, Kürt illerinde katledilen insanların dile getirilmesinden korkuyorlar.

Onların bildiği şeyi biz bir kez daha tekrar etmiş olalım: yılmayacağız! Mücadelemiz her daim güçlenerek ilerleyecek! Bulduğumuz her yerde, fabrikalarımızda, okullarımızda, bizi zafere götüren yolda önümüze çıkan tüm engelleri aşarak devam edeceğiz!

Son kavgaya hazırlanmak gerek

Trump'ın ya da Erdoğan'ın gücünü olduğundan büyük görmek yenilgiyi hazırlar. Bu mücadele için dünyanın dört bir köşesinde işçi sınıfının ve emekçilerin hazır olduğu, son yıllardaki gelişmelerle ortaya çıkmıştır.

ABD'nin başına ağzı bozuk, sütü bozuk, niyeti bozuk bir kapitalist, bir gayrimenkul kodamanı, bir "kent ağası" geçti. Donald Trump'ın Hillary Clinton karşısında seçimi kazanmasına nedense şimdi herkes "şaşıyor". Oysa bu seçimin birkaç ay öncesinde Britanya'da yapılan referandumda, büyük bölümü milliyetçi bir ruh durumuyla çoğunluk Avrupa Birliği'nden ayrılma yönünde oy kullanırken (ünlü "Brexit"), en büyük siyasi zaferi Trump'ın şimdi kankası olan Nigel Farage elde etmişti. Birkaç ay sonra da Fransa'da faşizmin eşiğinde dolaşan Marine Le Pen, başkanlık seçiminde muhtemelen ilk turu birinci olarak bitirecek. İkinci turda ne olur hep birlikte göreceğiz.

Bu, emperyalist ülkelerde ortaya çıkan tablo. Emperyalizme bağımlı dünyada ise AKP'nin adım adım kurmaya yöneldiği istibdattan Rusya'da Putin'in despotizmine ve Filipinler'de güya uyuşturucu ile mücadele için birkaç ayda binlerce insanı yargısız infaza maruz bırakan barbar Duterte'ye kadar, benzeri örnek çok! Bu durumda Trump'a şaşırnlara şaşırılmak daha doğru olur!

Kriz içindeki kapitalizm kıvraniyor

Olan bitenin temelinde, tarihi olarak olanaklarını yitiren kapi-

talizmin, 2008'den bu yana içine girdiği kriz çerçevesinde bünyesindeki pisliği, kini, kötülüğü dışa çıkarması yatıyor. Uluslararası burjuvazi kendi kendisiyle kavga ediyor: işçi sınıfının ve emekçilerin kazanımlarını geriletmek amacıyla başlattığı neoliberal-küreselci saldırı tarihin gördüğü en derin ekonomik krizlerden birinde kayalıklarda dağılmaya yüz tutunca, burjuvazinin bir bölümü "gemisini kurtaran kaptandır" demeye başladı. Her ülkenin burjuvazisi batan gemiden kendi çıkarlarını en iyi savunacak biçimde çıkmak istiyor.

Bunun sonu faşizmdir, bunun sonu dünya savaşıdır.

Kibarlığın âlemi yok!

Trump'lar, Farage'lar, Le Pen'ler amaçlarına ulaşmak için işçi sınıfına hitap ediyor, kapitalizmin suçlarını göçmenlerin, Müslümanların, Yahudilerin üzerine yıkıyor. İşçilere ve emekçilere hitap ederken onların dilini konuşmayı özellikle hedefliyor. Solun bir bölümü, sınıf politikasının böylece çarpık bir biçimde sahnenin merkezine dönmüş olması karşısında "sınıf politikası bitti" ezberi altüst olmuş durum-

da, şaşkın. Hâlâ bozuk plak gibi, "çok kültürlülük"ten, "siyaseten doğru dil"den, laiklikten, insan haklarından söz ediyor. Laiklik önemlidir. Demokratik haklar önemlidir. Ezilen grupların kendi hayat tarzlarını yaşamaları önemlidir. Ama sınıf mücadelesine sırtını dönen bir politika ile bu önemli kazanımlar korunamaz.

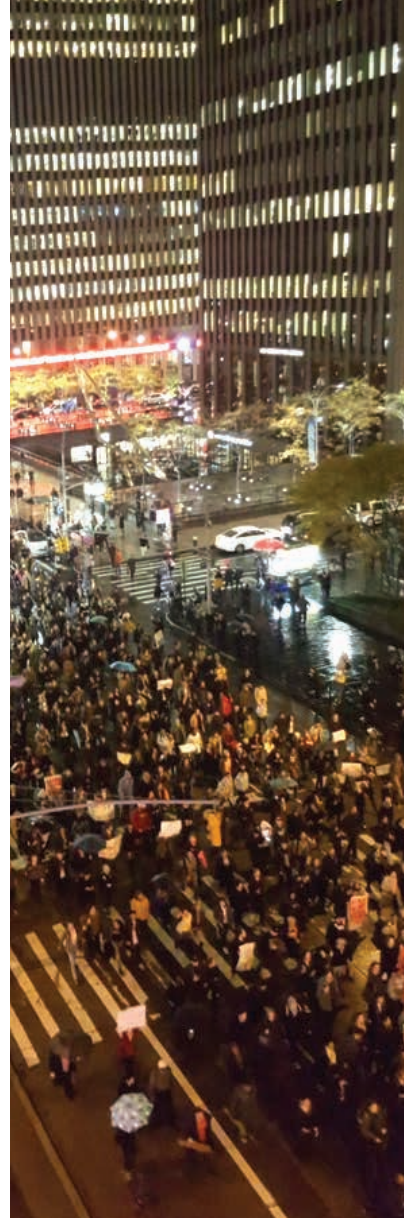
Bugün kibarlıktan kırılarak "Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi", "demokratik anayasa", "marjinal grupların hakları" türünden bir politik dille bir şey kazanılmaz. Burjuvazi edepsiz-

liği ele almıştır. Edepsizlere onların anlayacağı dilden cevap verilir. Yanlış anlaşılmasın, edepsizce değil! En yalın, en temel, en maddi çıkarlara hitap ederek. Ekmek sorunlarını, hayat memet sorunlarını, savaşa karşı savaşı öne çıkararak mücadele edilir.

Muhtaç olduğun kudret...

Trump'ın ya da Erdoğan'ın gücünü olduğundan büyük görmek yenilgiyi hazırlar. Bu mücadele için dünyanın dört bir köşesinde işçi sınıfının ve emekçilerin hazır olduğu, son yıllardaki gelişmelerle ortaya çıkmıştır. Amerika'da Trump Clinton'la yarışa girmeden önce ön seçimde 13 milyon insan kendine sosyalist diyen, "politik devrim"den söz eden bir adaya, Bernie Sanders'a oy vermişti. Brexit fatihi Farage'ın ülkesinde, kendine Marksist diyen Jeremy Corbyn İşçi Partisi'nin başkanlığı seçimlerini iki sene içinde iki kez kazandı. Le Pen'in sivrildiği Fransa, geçtiğimiz bahar aylarında aylarca işçi sınıfının eylemleriyle sarsıldı. Türkiye'de Gezi yaşandı, Kobani serhildanı yaşandı, fiili metal grevi yaşandı.

Trump'ın sembolü olduğu politikaya karşı savaş, bu mücadelelere siyasi biçim vererek kazanılır. Bugün sınıf mücadelesinde kazanamazsak, yarın dünya savaşında kazanmak için mücadele etmek zorunda kalacağız!

Trump Türkiye için iyi mi?

ABD dört yılda bir başkan seçerken Türkiye'de tam bir kasaba tartışması başlar: başkan adaylarından hangisi Türkiye için iyi olur? Oysa soru bir başka soruyu doğuruyor: hangi Türkiye için?

Trump türü gerici politikacılar, her ne kadar milliyetçi olsalar da başka ülkelerde kendilerine benzer başka politikacılarla dayanışma içine giriyorlar. Trump'ın sadece Britanya gericisi Nigel Farage veya Fransız faşist politikacısı Marine Le Pen'e değil, Putin ve Erdoğan'a da sempati duyduğu anlaşılıyor. AKP'liler Trump ABD'sinin AB'ye karşı olarak temel haklar konusunda kendi iktidarları üzerinde baskı uygulamayacağı umudu içinde Trump'ı benimsemiş görünüyorlar. Trump'ın Putin'le iyi anlaşması ihtimali de onları rahatlatıyor. Sonuç olarak Tayyip Erdoğan 15 Temmuz sonrası yalnızlığını "aziz dostu" Putin ile ittifak içinde atlatmaya çalışıyor. Varsın Trump'ın ekibi, Amerikalı Müslümanları düşman bir unsur gibi kayıt altına almayı konuşuyor olsun!

Tabii bu arada bir Trump-Putin-Türkiye ittifakına sözde

"ulusalci", gerçekte kontrgerillacı cenahtan da destek var. Vatan Partisi'nin güçlü şahsiyetlerinden emekli general İsmail Hakkı Pekin de Ortadoğu'da ABD'nin işini Rusya ile Türkiye'nin yapması karşılığında ABD'ye Çin'i yeme hakkını bahşediyor! Eski bir Maoocu partinin sözcüsü için oldukça tuhaf bir strateji!

Ama soru başka: Trump-Putin-Türkiye ittifakı Erdoğan ve AKP'ye yarayabilir de işçi sınıfına ve emekçilere ne getirecek? Türkiye boyunca Ortadoğu'ya girecek. Yoksul ailelerin çocukları gencecik yaşta hayatlarını yitirecek. Ekonomi bir yandan sarsılırken bir yandan da bütün kaynaklar askeri amaçlara akmaya başlayacak. Trump-Putin-Erdoğan el ele Türkiye'deki demokratik hakları ve sınıfsal özgürlükleri baskı altına alacak. Bütün bunlar nasıl işçinin lehine oluyormuş?

"Milli çıkar" burjuvazinin işçi sınıfını kendi çıkarlarına bağlı kılmak için geliştirdiği bir efsanedir. Her millet sınıflardan oluşur. Her sınıfın çıkarı farklı bir dış politika gerektirir. Trump Türkiye için değil Erdoğan ve AKP için iyidir!

Dünya kazan devrim kepçe

Fidel Castro öldü, ABD

emperyalizmi rahat nefes aldı

Fidel Castro hayatını yitirdi. ABD emperyalizminin sayısız suikast girişiminden kurtulan anti-emperyalist dev adam, 90 yaşında yatağında yaşlılık sonucunda öldü. Castro ölümüyle emperyalizme bir kez daha tokat vurmuş, son bir zafer kazanmış oluyor. ABD Fidel'i öldüremedi!

Fidel kardeşi Raúl Castro ve Küba devriminin erken ölen iki kahramanı Camilo Cienfuegos ve Arjantinli Ernesto Che Guevara başta olmak üzere gerillalarıyla birlikte, Küba diktatörü Batista'ya karşı savaşırken sonra 1958-59 yılbaşında başkent Havana'yı ele geçirecek iktidarı aldı. Başlangıçta programı demokrasi, anti-emperyalizm ve sosyal adaletle sınırlıydı. Ama 1959-61 arasında, emperyalizm çağında anti-emperyalizmin mantıksal sonucunun sosyalizm olduğu gerçeği Castro'yu ve yeni Küba rejimini bir sürekli devrim sürecine sürükledi. 1961'de Castro Küba'sı kendini sosyalist olarak ilan etti.

Castro ve Guevara, başlangıçta devrimi başta Latin Amerika olmak üzere dünyaya yaymak üzere örgütlenmeye giriştiler. Ne var ki, çeşitli devrimci girişimlerin başarısızlığa uğramasından ve Che'nin 1967'de ölmesinden sonra Castro Sovyetler Birliği'nin yöresine girdikçe bu

çabadan uzaklaştı. Castro 1979 yılında Nikaragua'da, Küba'nın yanı sıra başında zafere ulaşan Sandinist devrimin bütün Orta Amerika'ya yayılması potansiyelini engelleyerek bir ölçüde Küba'nın bugün ulaştığı çıkamaz kendi elleriyle hazırlamış oldu.

Ama Fidel Küba'yı özgürleştiren önderdi! Ülke 1898'de İspanya'nın bir sömürgesi olmaktan çıkıp ABD emperyalizminin yarı-sömürgesi haline gelmişti. 1958-59'da devrim zafere ulaştığında Küba yeniden onurlu bir ülke haline

geldi. Fidel Castro 1959'dan günümüze kadar Amerikan emperyalizminin yenilmez olmadığını kanıtlamıştır. Ardından söylenecek ilk söz budur. Onun için biz de onu, bütün eleştirilerimize rağmen, tutarlı emperyalizmi, Küba'nın onurunu korumadaki kararlılığı, ezilenin yanında durmaktaki ısrarı dolayısıyla bizim cenahtan biri olarak yolcu ediyoruz.

Fidel'in ölümü, Küba ile kapitalizm arasındaki en büyük moral engeli kuşkusuz ortadan kaldırmıştır. Kapitalist restorasyon hızlanacaktır. Ama Küba'da kapitalizmin ve Amerikan düzeninin yeniden hâkim kılınmasının kaçınılmaz olduğunu düşünenler, sosyalizmden umudunu kesmiş olanlardır. Belki de Küba teslim olmadan önce Arjantin'de ya da başka Latin Amerika ülkelerinde işçi sınıfı iktidara gelecektir. Küba, bir kopuş olmaksızın, 1959'da girdiği sosyalizm yolunda, bu sefer kıta çapında bir birlik içerisinde yoluna devam edecektir.

Güney Kore işçileri masaya yumruğunu vuruyor

25 Kasım Cumartesi gecesi, Güney Kore halkı beşinci kez meydanları dev bir kalabalıkla doldurdu, yolsuzluk batağında çarpınan devlet başkanının görevden çekilmesini ve yargılanmasını talep etti. Bu sefer gösterilerin sadece Seul'de iki milyona yakın insanı topladığı belirtiliyor. Bu, sadece son haftaların eylemleri arasında en büyüğü değil. Kore tarihinin de en büyük eylemi. Hareketin başını ülkenin iki büyük sendika konfederasyonu olan KCTU ve FKTU çekiyor.

Son haftalarda Güney Kore, kitlesel eylemlerle sarsılıyor. Güney Kore'nin kadın devlet başkanı Park Geun-Hee'nin herhangi bir resmi görevi olmayan bir arkadaşının milyon dolarlık yolsuzluklar yaptığı ortaya çıktı, kadın tutuklanarak cezaevine konuldu. Park canlı yayında özür dileyerek ve hem başbakanı hem de ekonomi bakanını görevden alarak kitlesel yatışırmaya çalıştı. Ne var ki bu hamleler kitlelerin öfkelerini azaltmayı başaramadı. Son olarak meclisin iktidarı güven içinde devredilebileceği bir planla gelmesi durumunda kendisinin de istifaya hazır olduğunu söylemek zorunda kaldı.

Bu eylemlerin ardında işçi sınıfının daha önceki hareketliliği yatıyor. Son dönemde birçok başka ülke gibi bir "İş Reformu" yasası Güney Kore'nin de gündeminde. Yasaya Güney Koreli sınıf kardeşlerimizin yanıtı ise kitlesel eylemler ve grevler oldu. 2015 yılında üç genel grev gerçekleştiren Güney Koreli işçiler, işçi sınıfının farklı sektörlerini de yanına katarak, Fransa'nın geçen sene tanıklık ettiği kitlesel eylemleri ve grevleri yakalayan ve belki de aşan bir güce kavuştu.

Çok önemli bir gelişme, bu eylemlerin de gücüyle, 2015 Ağustos'unda MTU'nun, yani göçmen işçiler sendikasının devlet tarafından tanınması oldu. Güney Kore nüfusunun yüzde dörde yakını oluşturulan göçmenler, tam manasıyla kölelik koşullarında çalışıyor, örneğin iş değiştirirken dahi patronlarından izin belgesi almak zorunda bırakılıyor. Bu önemli gücün de sendikalaşmaya başlayıp mücadeleye girmesi Güney Kore işçi sınıfı açısından son derece önemli bir gelişme.

Son aylara geldiğimizde ise özellikle Eylül sonlarında, Ulsan, Jeonju ve Asan şehirlerinde yoğunlaşmış olan Hyundai işçilerinin greve gitmesi, güç dengelerini değiştiren bir gelişme oldu. Hyundai işçileri, Güney Kore işçi sınıfının

tarihinde özel bir öneme sahip. Ülkenin tarihindeki en büyük grev dalgası olan 1987 grevleri de Hyundai işçilerinin öncülüğünde başlamış ve hızla yayılarak, askeri diktatörlük döneminden kalan iş ve sendika yasalarının değişmesini sağlayan gücüne ulaşmıştı. Şimdi de 67 bin Hyundai işçisinin 50 bini, yani neredeyse dörtte üçü greve gidiyor. Dahası 65 bin kişi bir futbol stadını doldurarak eylem yapan banka işçilerinden, greve giden metro ve demiryolu işçilerine kadar sınıfın kritik sektörleri de bir bir sahneye çıkıyor. Geline bu noktada işçi sınıfının en güçlü bölüklerinin liderliğindeki kitle hareketi, işçi sınıfının mevzilerine karşı başlatılan taarruzla ilk net yenilgisini Kore'de yaşatabilir.

Makedonya seçimlerinde sosyalizmin sesi: Levica

11 Aralık Pazar günü eski Yugoslav cumhuriyeti Makedonya seçimlere gidiyor. Bu seçimlerin öncekilerden farkı, kadroları arasında Makedonyalı devrimcilerin de bulunduğu Levica'nın da seçimlerde yer alacak olması.

Levica ve içindeki devrimci kanadı oluşturan Lenka'nın karşılaştığı en büyük sorun ülkede siyasetin Makedon, Arnavut ve Türk etnik grupları üzerinden yapılıyor oluşu. Sınıf siyaseti Yugoslavya'nın çözülmesinden sonra bir proje olarak hem emperyalist ülkelerin ajanlığını yapan sivil toplum örgütleri hem de özelleştirmeler yolu ile kesesini doldurmuş olan ülke içindeki işbirlikçi gruplar tarafından geri plana itilmiş durumda. Bu duruma bir çözüm sunmak için Levica seçimlere "etnisiteler üstü" bir siyaset ile gireceklerini belirtiyorlar.

Makedonyalı devrimcilerin önündeki tek engel ise etnik grupların kabileci siyaseti değil. Yugoslavya'nın çözülüşünden sonra Sosyal Demokratlar Birliği adı altında kurulan parti, o zamana kadar elde edilmiş kazanımları teker teker gasp etmeye başlamıştı. Özelleştirmeler, piyasa ekonomisinin tüm protestolara rağmen geri getirilmesi, eğitim, sağlık gibi hakların tek tek elden çıkması bunlara örnek olarak verilebilir.

Sosyal Demokratlar Birliği'nin özelleştirmelerde yetersiz kaldığı noktada devreye şu anda 10 senedir iktidarda bulunan VMRO girmiştir. Sosyal Demokratlar ancak hükümetten çekildikleri andan itibaren kendisinden sadece derece farkı ile daha neoliberal olan VMRO'nun politikalarını eleştirmeye başlamıştır! Bununla da yetinmeyip ülkedeki devrimci oluşumları burjuva siyaset oyunları yardımı ile sindirmeye, kendisine tabi kılmaya çalışmaktadır. Bir başka deyişle, sosyal demokrasinin o bilindik dostlar alışverişte görsün muhalefetini oynamaktadır.

Sosyal Demokratlar, Levica'nın seçimlerden önce aday göstermeyi planladığı sendika üyesini kendi bünyesine dâhil etmeye çalışmış, Levica'nın içerisinde bulunan ve seçimlerde Sosyal Demokratlarla işbirliği yapılmasını savunan kanadı devimci kanat Lenka'ya karşı kışkırtarak seçime 1 aydan az bir süre kala parti içerisinde bozgunculuk yaratmaya çalışmıştır. Bunlarla beraber burjuvazinin güler yüzlü temsilcisi olan Sosyal Demokratlar, Levica'yı kendi safına çekmek, kendisi ile birlikte seçime girmeye zorlamak için parti içerisinde yerleştirdiği siyasetçiler aracılığı ile partide çatlak yaratmaya da çalışmaktadır.

Ülkedeki siyasette her taşın altından çıkan Amerika ise tüm bu gelişmelere karşı bir direniş geliştirme potansiyeline sahip grupları, yani devrimcileri Makedon hükümeti ile işbirliği içerisinde sindirmeye çalışmakta, kendi istihbarat ajanları aracılığı ile topladığı bilgileri hükümetle paylaşmaktadır.

Fakat 1991 sonrası tüm Balkan coğrafyasında ve tabii Makedonya'da da görülen en önemli değişim siyaset merkezinin yeni kurulan cumhuriyetlerin başkentlerine kaydırılması ve başkentlerin sanayiden, dolayısı ile işçilerden arındırılıp yerine her türlü gerici siyasete açık tarzda küçük burjuvalaşmasıdır. Makedonya bu süreci yaşarken hem kendi Müslüman azınlığı ile yüzleşip onları Eski Çarşı olarak bilinen yere sıkıştırıp çarşının çevresinde hummalı bir şekilde insanın gözünü kanatacak bir zevksizlikte heykeller ve anıt binalar ile doldurmaya, yeni Makedon kimliğini, aynı zamanda da inşaat sektörü aracılığı ile kendisine sadık bir burjuvazi yaratmaya koyulmuştur. Bu süreçte etnik grupları sınıfın önüne çıkartan bir siyaset sınıf siyasetinin yerini almış, "Makedon" siyaset, "Arnavut-Türk" siyasetinin karşısına konumlandırılmıştır.

Kıbrıs'ta gerçek çözüm, Türk ve Rum emekçilerinin ortak mücadelesinin eseri olacak!

Kıbrıs müzakerelerinde önemli bir merhale olarak kabul edilen ikinci Mont Pelerin zirvesi Kasım ayında İsviçre'de gerçekleşti. Zirvede, Güney Kıbrıs Devlet Başkanı Nikos Anastasiadis'in ve Kuzey Kıbrıs Cumhurbaşkanı Mustafa Akıncı'nın heyetlerine BM Genel Sekreteri Ban Ki Moon eşlik etti. Kıbrıs'ta federasyonda birleşme öngören bir zeminde, mülkiyet, ekonomi, AB ile ilişkiler, yönetim ve iktidar paylaşımı, toprak ve güvenlik garantiler başlıklarının tartışıldığı zirve, 21 Kasım'da fiyaskoyla sonuçlandı. Liderlerin zirveden sonra yaptıkları açıklamalarda itiraf ettikleri üzere, tarafların daha önceden "anlaştık" dedikleri konularda bile uzlaşma sağlanamadığı ortaya çıktı.

Akıncı'nın U dönüşü

Görüşmelerdeki tikanıklığın asıl sebebinin Akıncı'nın işi yokuşa süren tavrı olduğu genel kabul görüyor; kendisi de bunu reddetmiyor. Halbuki, Nisan 2015'te Akıncı'yı % 60'lık oy oranıyla cumhurbaşkanlığına taşıyan seçim kampanyası, çözüm için hiç olmadığı kadar güçlü bir irade sergileme ve Türkiye ile ilişkilerde tam eşitlik eksenlerine dayanıyordu. Öyle ki, "solcu", "halk adamı" Akıncı iktidara geldiğinde, Kıbrıs solunun ve Türkiye solunun önemli bölümü büyük coşkuya kapılmışlardı.

Hakkındaki yanılsamanın aksine, zirvede sergilediği tutumla Akıncı, Türkiye'nin talimatlarının dışına çıkmadığını ispatladı. Kendisine büyük umutlar bağlayan Kıbrıslı Türklerle ihanet etti. Bu durum, çözüm için emperyalizmden medet uman ve sömürgecileri karşısına alamayan burjuva siyasetinin sınırlılığının bir örneğidir.

AKP ne istiyor?

Kıbrıs, Üçüncü Dünya Savaşı olasılığının yükseldiği bir dönemde çok önem kazanan bir konumda: Türkiye'nin maceraya atılıp kapana kısıldığı Suriye'nin yanı başında ve Ortadoğu'nun tam göbeğinde yer alıyor. Bu sebeple, Türkiye'nin adadaki askeri varlığını koruması her zamankinden önemli. Aynı zamanda Kıbrıs sorununda çözümsüzlüğün devamı, Türkiye'ye Avrupa Birliği karşısında elinde bir koz daha tutma olanağını sunuyor. Adanın batısındaki doğalgaz yatakları, bambaşka bir gerilim odağı ve garantör devletleri (Türkiye, Yunanistan ve Britanya) doğrudan ilgilendiriyor. Kısacası Türkiye, stratejik çıkarları gereği KKTC'yi kendisine bağlı ve bağımlı kılmaya devam etmek istiyor.

Tüm bu çerçevede Kıbrıs sorunu konusunda, Kasım ayı boyunca, Erdoğan ve AKP hükümeti dozu artan bir şekilde hırçınlaştı. Başbakan yardımcısı Tuğrul Türkeş'ten tutun, ilhaktan bahseden Yiğit Bulut'a kadar AKP kanadı Rum tarafını topa tuttu. Sonunda sazi alan Cumhurbaşkanı Erdoğan 7. Boğaziçi Zirvesi'nde asıl derdini açıkladı.

Mesele Erdoğan'ın ifade ettiği gibi KKTC'nin tanınıp tanınmaması ve hangi statüyle görüşme masasına oturduğu ile sınırlı değildir. Rahatsızlığın esas kaynağı, Mont Pelerin'de Türkiye'nin ve dolayısıyla diğer garantör devletlerin masada yer almamasıdır. Oysa müzakere takvimine göre, ikinci aşamada bu devletler de masada yerlerini alacaklardı. Ama Kıbrıslıların en baştan, belli başlıklarda

anlaşmış bir görünüm vermesi bile sonraki safhalarda Türkiye'nin elini zora sokacaktı. İşte, Akıncı'nın masadan kalkması da, ardından Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu'nun apar topar Kıbrıs'a ziyaret gerçekleştirmesi de, Erdoğan'ın alelacele Çıpras'la tıkanıklığı çözmeye soyunması da bu yüzden. Bu diplomasi zinciri içinde önümüzdeki döneme Kıbrıs sorununa gerçek çözüm olasılıklarının değil sömürgeci çıkarların damgasını vuracağı aşikârdır.

Kıbrıs'ta gerçekçi çözüm

Kıbrıs'ın yakın tarihi parladığı gibi hızla sönen çözüm umutlarıyla doludur. Gerçek gazetesinde defalarca ifade ettiğimiz gibi, emperyalizmden medet uman, sömürgecilerin gölgesinden çıkamayan, iki devletli federasyon modelini temel alan modeller sözde çözümlerdir. Kıbrıs sorununu çözebilecek güç, Kıbrıs'ın Rum ve Türk emekçilerinin ortak mücadelesidir.

Başta Kıbrıslı devrimci Marksistler olmak üzere, onlarla dayanışma içindeki Devrimci İşçi Partisi ve Yunanistan'da aynı isimli kardeş partimiz EEK (Ergatiko Epanastatiko Komma) şu noktayı hep vurguladı: Ortak mücadele, müzakere günü dikenli tellerin sarmaladığı ara bölgede liderlere destek etkinliği düzenleyerek değil, ortak program etrafında, tek bir devrimci partinin önderliğinde el ele verip sömürgecilerle başkaldırarak verilir. Böyle bir mücadele yaratılmazsa hangi "iyi niyetli" lider başa gelirse gelsin Kıbrıs'ı kurtaramaz.

Sungur Savran

Castro öldü, Küba yaşamalı!

Fidel Castro'nun ölümü, emperyalizm karşıtlarında ve sosyalistlerde haklı ve içten bir üzüntüyle karşılandı. 20. yüzyılın bu önemli şahsiyetine samimi bir sevgi ve saygı seli oluştu. Ama fırsatçılar da öyle dikkati çekiyor ki. Çok var ama biz sadece iki tanesine değinelim. Birincisi, Kılıçdaroğlu. "Seni unutmayacağız" demiş beyefendi. Hatırlasan ne olur? Silahı eline alıp dağa mı çıkacaksın? Proletaryayı örgütleyip sosyalizmi kurmaya mı girişeceksin? Haydi bunlar aşırı gelebilir. En basitini soralım: ABD'ye ve NATO'ya kafa mı tutacaksın. E, hiçbirini yapmayacak olduktan sonra Fidel'i hatırlasan ne olur, hatırlamasan ne olur?

Baş fırsatçı tabii ki Doğu Perinçek. Bütün 1970'li yıllarını, faşist milislerin işçi sınıfı ve sosyalizme fiili saldırısına cevap vermek zorunda kalan devrimcilere küfür ve onları ihbarla geçiren bu karşı devrimci, şimdi kalkmış Fidel'i övüyor. Beyefendi, siz Fidel gibilere olsa olsa "başıbozuk" derdiniz olan koşullarda. Şimdi ölüsünden ne istiyorsunuz?

Fidel'e dünya çapında duyulan sempatiyi, kendi zavallı davasına kanalize etmek için kullananlar ile onun hayatını vakfettiği davaya gerçekten saygı duyanlar arasındaki fark, cenazesi kaldırılana kadar kolay kolay anlaşılabilir. Dürüstlük kriteri daha sonra çıkacak ortaya: Küba'nın geleceği konusunda takımlacak tavır, Castro konusunda söylenenlerin, yazılıp çizilenlerin içtenlik testi olacak.

Fidel'in hayatının eseri nedir? Küba'da ABD devine kafa tutan parmak çocuk Küba devleti. Bu devletin özelliği nedir? Bir işçi devleti olması. Bu ikisi arasında tam bir ilişki var. Küba'nın kanıtlandığı bir sürü şey var, ama en önemlisi şu: Tutarlı ve kalıcı bir anti-emperyalizm ancak sosyalizm temelinde yapılabilir. Şayet emperyalizme başarılı biçimde kafa tutacaksanız, bunu burjuvazinin hâkim olduğu bir burjuva devleti ile yapamazsınız. Kılıçdaroğlu'nun Avrupa demokrasisini örnek alan "Atatürkçü" burjuva devleti de, Perinçek'in "milli hükümet"e yaslanan "Kemalist" burjuva devleti de bunu başaramaz.

Yani her kim Fidel'e ABD'ye kafa tuttuğu için saygı duyuyorsa, Küba'da Fidel'in ve Che'nin önderliğinde yaratılan işçi devletine de sahip çıkmalıdır. Oysa bugün bu işçi devleti çok yavaş, çok tedrici biçimde de olsa çözülmeye başlamış bulunuyor. Rejimin şimdiki güçlü adamı Raúl Castro'nun 2010 yılından beri uygulamakta olduğu reformlar, Papa ve Obama'nın ziyaretleriyle simgelenen kapitalist dünya ile bütünleşme politikaları ile pekiştiginde kapitalizmin restorasyonuna giden yolu döşüyor. Fidel'in varlığı Küba bürokrasisi içinde kapitalizme hızla geçme taraftarlarını muhtemelen ciddi biçimde frenliyordu. Şimdi onun ölümüyle birlikte restorasyonun önü açılacak, süreç hızlanacaktır.

Öyleyse, bütün hatalarına rağmen Fidel'de olumlu ne var idiyse onun savunulması, Küba'da bu kapitalizme geri dönüş sürecine karşı enternasyonalist bir bilinçle mücadele etmekten geçer. Bütün dünyanın sosyalistleri Küba'da sosyalizmin yanında duran bütün güçleri, en başta işçi ve emekçi halkın çıkarını savunan kuruluş ve hareketleri desteklemelidir. Küba hükümetine illa muhalefet ederek değil, ama ona biat etmeden, her yaptığını alkışlamadan, yanlış adımlar attığında bunları en dürüst dille eleştirmekten kaçınmadan, diplomatik destek tiyatrosu oynamadan, ona yaranma yarışmasına girmeden.

Devrimci İşçi Partisi, bu görevin dünya çapında işçi ve emekçilerin mücadelesinde kilit meselelerden biri olduğu kanısıyla bu mücadeleye mutlaka girecektir. Küba'da sosyalizm yaşatılmalıdır. İnsanlar ölümlüdür, ama sosyalizm geleceğindir. Fidel öldü, yaşasın onun eseri sosyalist Küba!

**Kıbrıs Kıbrıslılarındır! Türkiye elini Kıbrıs'tan çek!
Türk askerleri dâhil olmak üzere tüm yabancı askerler adadan derhal çekilmelidir!
Emperyalist üsler Ağrotur ve Dikelya derhal kapatılmalıdır!
Yaşasın Bağımsız, Birleşik, Sosyalist Kıbrıs!**

DİP Eskişehir bürosu açıldı

Sınıfın partisi adım adım büyüyor!

Ankara, Antalya, Bursa, İstanbul merkez, İstanbul Tuzla, İzmir ve Tekirdağ Çorlu'dan sonra Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) Eskişehir bürosu da açıldı! Partimizin 3. Kongre kararlarından sınıf içinde stratejik mevzilenme kararı doğrultusunda geçtiğimiz iki sene boyunca önemli adımlar atıldı. Eskişehir bürosunun açılışı ile büyük bir adım daha atılmış oldu.

Eskişehir bürosu, 27 Kasım Pazar günü yapılan bir etkinlik ile açıldı. DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek'in katılımıyla gerçekleşen etkinliğe öğrenci kenti Eskişehir'in gençliğinin de katılımı yoğun. Etkinlik yakın zamanda kaybettiğimiz yoldaşlarımız Atlen Yıldırım ve Sevda Alyakut nezdinde hayatını kaybeden tüm devrimciler anısına saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından açılış konuşmasını yapan bir yoldaşımız konuşmasında büronun açılmasında salonu dolduran herkesin emeğinin olduğunu, bundan sonraki adımların daha önemli olacağını dile getirerek Eskişehir'de sınıfın partisini sınıfın içinde örgütlerken mücadelesinin işçi ve öğrenci birliğinde ilerlemesi gerektiğini ve bu yüzden de herkese daha büyük görevlerin düştüğünü ifade etti.

Dört bir yandan işçilerden mesajlar

DİP Genel Başkanı Sungur Savran'ın açılış selamlayan mesajının yanı sıra çeşitli işçi kentlerinden birçok işçi ve işçi kolektifi de açılışa mesajlar gönderdi. Salonunda bulunanlar önce, Savran'ın okunan anlam yüklü mesajıyla derinden etkilendi, sonra işçilerin mesajlarıyla heyecanlandılar. Bozüyük'ten bir işçi Devrimci İşçi Partisi sayesinde başladığı mücadeleden bahsedip başarılar dilerken, Bilecik'ten metal işçileri "Yaptığımız eylemlerde bizleri yalnız bırakmayan Devrimci İşçi Partili dostlarımızı Bilecik'ten

metal işçileri olarak selamlıyoruz. Bu güzel günde çalıştığımızdan dolayı yanınızda olamasak da gönlümüz sizlerle. Mücadeleniz daim olsun!" diyerek açılış selamladılar. *Turizm Otel İşçisinin Sesi*, Çorlu'dan kablo fabrikası

işçileri, Bursa'dan devrimci metal işçileri, *İşçinin Sesi Manisa*, DİP Manisa il örgütü, DİP İzmir il örgütü ve DİP Çorlu ilçe örgütü de gönderdikleri mesajlarla açılışa devrimci selamlarını iletiler. Mesajların ardından sözü DİP

Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek aldı. Konuşmasında Tayyip Erdoğan'ın bir istibdad rejimi inşa etmek istediğini ancak bu toprakların 2013'te Gezi ile başlayan halk isyanı ile, 2014'te Kobane serhildanı ile ve 2015'te fiili metal grevleri ile sarsıldığını unutmamak gerektiğini ifade etti. Tarihsel olarak dünyanın yaşadığı büyük ekonomik krizlere bakıldığında emperyalist kapitalizmin artık var olan krizlerin üstesinden gelemediğini ifade eden Dölek, bu krizin bir yandan bir üçüncü dünya savaşı tehlikesi yaratırken aynı zamanda bir devrimci dalgaya da gebe olduğunu belirterek konuşmasını sonlandırdı. Etkinlik salondan tartışma bölümüne yapılan katkılar ve soru cevap bölümünün ardından sona ererken büroda sohbetler devam etti.

Eskişehir'in Bilecik, Bozüyük gibi işçi havzalarına yakınlığı düşünüldüğünde orada devrimci bir işçi partisine ihtiyaç duyulduğu yadsınamaz. Yoğun çalışmalar sonucunda şehrin bu eksikliğini tamamlamaya aday olduğunu DİP ilân etmiş oldu. Devrimci Marksizmin bayrağı artık Eskişehir'de de varlığını bir adım daha ileri taşıyarak dalgalanıyor!

Devrimci Marksizm'in 28-29. sayısı çıktı!

20. yüzyıl sosyalizm deneyimi neden çöktü?

Devrimci Marksizm, Sovyetler Birliği'nin çöküşünün 25. yıldönümü olan 2016 yılının son sayısını 20. yüzyılın sosyalizm deneyimine ayırdı. Sayıda Sovyetler Birliği, Çin, Macaristan ve Bulgaristan gibi farklı deneyimlerin neden kapitalizme dönüşle sonuçlandığı soruluyor. Sovyet çöküşünün politik yanını Sungur Savran, ekonomik yanını ise Özgür Öztürk ele alıyor. Çin'in tarihsel güzergâhı ise Burak Gürel'in yazısının konusu. Macaristan ve Bulgaristan o ülkelerin Marksistleri tarafından ele alınıyor: sırasıyla Judit Morva ve Daniela Penkova.

28-29. sayıda dosya dışı konularda da yazılar var. Ekim sonunda bir KHK ile İstanbul Üniversitesi'ndeki görevinden alınan ve kamu

hizmetinden çıkartılan *Devrimci Marksizm* yazarı Levent Dölek'in, görevden alınmadan bir süre önce yazdığı ve üniversitedeki ikiye bölünmüşlükleri teşhir eden bir yazısı yayınlanıyor. Levent Dölek'ten bir ay kadar sonra, 21 Kasım tarihinde ise Yayın Kurulu üyemiz Özgür Öztürk de Ondokuz Mayıs Üniversitesi'ndeki görevinden bir başka KHK ile alındı.

Geçtiğimiz Ekim ayında Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) Çorlu çalışmalarında sürükleyici konumda olan öncü işçi Sevda Alyakut, 43 yaşında hayatını yitirdi. Bir önceki sayımızı ithaf ettiğimiz Atlen Yıldırım'dan sonra gelen bu beklenmedik ölüm, elbette DİP için büyük bir kayıp. Sevda Alyakut Sungur Savran'ın

bir yazısıyla anılıyor. Kitap eleştirisi bölümümüzde Sait Almış ile Mehmet Turan, Stalin'in 21. yüzyıla sızmış savunucusu Grover Furr'un *Hruşçov'un Yalanları* kitabının yalanlarını teşhir ediyor.

Bu yıl *Devrimci Marksizm* 10. yıldönümünü kutluyor. Bu vesileyle dergi Yayın Kurulu, bu 10 yılın bilançosunu, dergiyi daha önceki benzer bazı deneyimlerle, *11. Tez* ve *Sınıf Bilinci* dergileriyle karşılaştırmalı biçimde değerlendiriyor.

28-29. sayı, yılın klasik biçim altında son sayısı ama *Devrimci Marksizm* Aralık ayı içinde bir de ilk kez İngilizce bir sayı yayınlayacak. Ayrıca 25 Aralık günü dergi kuruluşunun 10. yıldönümünü bir konferansla kutlayacak.

Devrimci Marksizm 10. yılını bir konferansla kutluyor!

Bu yıl *Devrimci Marksizm* dergisinin yayın hayatına başlamasının 10. yılı. İçinden geçmekte olduğumuz dünya çapındaki alt üst oluş döneminde Devrimci Marksizm dergisi bir anlamda kendisinin öncülü olan dergilerin geleneğini sürdürdü. 1979'dan itibaren uluslararası sermayenin büyük taarruzu ve 1989'dan itibaren 20. yüzyıl sosyalist inşa deneyimlerinin ardı ardına gelen çöküşü karşısında Marksizmi savunmayı başlı başına bir görev bildi.

Öte yandan geçtiğimiz son 10 yıla damgasını vuran bu kutuplaşma, devrimler ve karşı devrimler döneminde Devrimci Marksizm dergisi, devraldığı bu gelenekten farklı olarak başka bir amacı da önüne koydu: burjuva düşüncesinin kapitalizmi kitlelerin gözünde meşrulaştırma çabası karşısında yaşanan bütün krizlerden, savaşlardan, barbarlıklardan esas sorumlu olanın kapitalizmin bir üretim tarzı olarak tarihsel gerilemesi olduğunu ortaya koymak üzere burjuvaziyle fikir savaşına girişmek.

Devrimci Marksizm dergisi Marksizmin yeniden insanlığın önündeki temel sorunlara ışık tutacak kılavuz haline gelme olanağına kavuştuğu bir dönemden geçtiğimizi, sosyalizmin yeniden ayağa kalkacağını söylemeyi ısrarla sürdürmeye devam ediyor. 10 yıl boyunca yürüttüğü bu fikir savaşında başta işçi sınıfı olmak üzere, kapitalist toplumu ortadan kaldırmak için mücadeleye girişen bütün toplumsal sınıf ve katmanların eylem kılavuzu olma ve devrimci Marksist görüşlerin Türkiye topraklarında yaygınlaşması, "yerleşmesi" çabasını önümüzdeki yıllarda da sürdürmeye

devam edecek.

Devrimci Marksizm dergisi bu doğrultuda yayın hayatının 10. yılını kutlamak üzere 25 Aralık Pazar günü İstanbul'da bir konferans düzenliyor. Konferansa dergimizin tüm yoldaşlarını, dostlarını, okuyucularını ve her kesimden emekçileri davet ediyoruz.

"Devlet ve hukuk", "20. yüzyıl sosyalizmi" ve "1416 ihtilalinin 600. yıldönümü" ana temaları etrafında üç ayrı oturum, video gösterimi ve şiir dinletisi şeklinde gerçekleştirilecek konferans, **25 Aralık 2016'da İstanbul Galatasaray'da Cezayir toplantı salonunda** gerçekleştirilecek.

Dergimizi internette satın almak için web sitemizi ziyaret edebilirsiniz
devrimcimarksizm.net
iletisim@devrimcimarksizm.net facebook devrimcimarksizm